

سین قہیمی جہوزی

چہیزی نوین

گوگردنہ و نامادہ کردنی

عادل عبدشکور

دہ رکیبے

نیاد فہمی

چيٽري نوٽس

- ٽيبن قهيم -

ڪوڪردنه وهو ٿاماده ڪردني
عادل عبدالشكور

وه رگيڙاني
ٿه ياد فه همي

پيشه ڪي

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على أشرف النبيين والمرسلين،
وعلى آله وصحبه و سلم تسليما كثيرا، وبعد:

ٺمه بابه تيڪي به نرخه له به شيڪي ناسڪدا، ڪه ٺيبن قهيم تييدا باسي
نوڙي ڪردووه له چهند شوئيڪي ڪتبه ڪانيدا، به ريگايه ڪي نوڙ، ٺه وندهي
من بزائم ڪهس پيش ٺم بهم جوڙه له بارهيه وه نه دواوه، له بارهه
ڪروڪ و ناوه روڪي نوڙه وه دواوه، ڪه ٺه ويش خشوعه، له ته ڪيرهه
ٺي حرامه وه هه تا سه لامدانه وه، تييدا چهندين شتي سه رسوور هينهر و
به سوودي باس ڪردووه.

به شي يه ڪم: له ناو ٺه و ڪتبه ڪانيدا باسي ڪردووه ڪه باس له بابه تي
سه ماع^(۱) ده ڪات، له ڪوتايه ڪه يدا ده فهرموويت:

(ٺمه ٺامار هيه ڪ و پوخته يه ڪ بوو له چيڙي نوڙدا).

به شي دووه م: له ڪتبه (الصلاة و حكم تارڪها) دا هاتووه، ٺم به شهه
له نيوان په ره ڪاني ڪتبه ڪه دا ون و ناديار بوو، ههر بويه زور به سوود

(۱) بابه تي سه ماع، مه به ست لئي گويگرتنه له گوراني قه ده غه ڪراو، ٺيبن قهيم له
ڪتبه ڪي تايه تدا باسي ٺمه شي ڪردووه به ناوي: (الكلام على مسألة السماع) ڪه
فراونترين ڪتبه له و باسه دا، له ڪتبه ڪه دا هه موو به لگه ڪاني ٺه وانه شي باس ڪردووه
ڪه به دروستي ده زانن و دواتر به دريڙي مونا قه شهه به لگه ڪاني ڪردوون و وه لامي
دا ونه ته وه، بڙووني هه موو زانايان و وه لامدانه وه ياني تييدا جهم ڪردووه، له چهند
ڪتبه ڪي ترشدا له بارهيه وه دواوه، له وانه، (إغاثة اللهفان، مدارج السالكين). (وه رگيڙ)

بوو که به‌ته‌نھا له شوینیکدا دابنریت بو ئه‌وه‌ی سه‌رجه‌م موسلمانان سوودی لی ببینن، منیش به‌پیتی برگه‌کانی ناوونیشانی گونجاوم بوی داناوه.

به‌شی سته‌م: په‌یامیکی ئین قهیمه بو یه‌کیک له هاوریکانی.

ئین قهیم له ئینو ته‌یمییه‌ی ماموستایه‌وه ده‌گیریته‌وه که فه‌رموویه‌تی:

(گه‌ر دوا‌ی کرده‌وه‌یه‌کی چاکه هه‌ستت به‌کرانه‌وه و چیژ نه‌کرد له دلتا، ئه‌وا گومانی لی بکه، چوونکه په‌روه‌ردگارت شوکرانه‌بژی‌ره).

ئین قهیم له‌سه‌ر ئه‌م وته‌یه ده‌لیت: (واته ئه‌و که‌سه‌ی کرده‌وه‌ی چاکه ده‌کات هه‌ر له دونیادا پادا‌شته‌که‌ی وه‌ر ده‌گریت به‌چیژیک له دلیدا و گه‌شانه‌وه و چاوگه‌شبوون پی، گه‌ر هه‌ست به‌م چیژه نه‌کات، ئه‌وا کرده‌وه‌که‌ی ناته‌واوه).^(١)

(١) ته‌نھا ئه‌م پیشه‌کییه له نووسینی عادل عبدالشکوره، ئه‌وه‌ی تری هه‌موو نووسینی نیبن قهیمه و ئه‌م ماموستا به‌ریژه له‌م کتیبه‌دا کوی کردووه‌ته‌وه، وه‌ک چۆن به‌ریزیان ناماژدیان پین دا. (وه‌رگیر)

ئىبن قهیم له باره ی نووژوه
ئاوا دهفه رمووئیت

حقیقه تی نووژ

گومانی تیدا نییه نووژ نووری دیدهی خوشه ویستانه، چیژی روحی
یه کخواناسه کانه، تاقیکردنه وهی دۆخی راستگۆیانه، تهرازووه بۆ
ئهوانه ی ریگیان گرتووه ته بهر، پهحمه تیکی ئارامبه خشه بۆ بهنده کانی،
رینوینی کردوون بۆی و پیی ناساندوون وهک میهره بانى و ریزیک
بۆیان، بۆ ئه وهی بههره مند بن له میهره کهی و نزیکى له ئه وه بهدهست
بهینن. پیویستی به بهنده کانی نییه، به لکوو به فزل و منه تی خوی
نووژی بۆ داناون؛ په رستشه بۆ دل و هه موو ئه ندامه کان، به شی دل
تیدا کاملترین و مهزنترین به شه، نووژ پرووکردنه خودایه، دلخوشی و
چیژوه رگرتنه به نزیکى له خودا و دلخوشبوون به خوشه ویستییه کهی،
شادومانبوونه به وهستان له بهرده میدا و پرووکردنه ئه وه و پشتکردنه
غیری ئه وه، به جیگیاهه ندنی مافی به ندایه تییه هه تا به و شیوهیه ده بیته
که پیی رازییه.

نوڙ ميوانداری و بارانه

کاتيک خودا بهندهکهي تاقی کردوهتهوه به ئارهزووهکاني لهگهل
 هوکارهکانيدا له ناخی خوئی و دهرهوهيدا، رهحم و چاکهي خودا به
 بهندهکهي ئهوهی خواستووه که خوانيکی بو ساز بکات که هموو
 جوړه رهنګ و ديارى و بهرگی شانازی و بهخششیک لهخوئی بگريت،
 روژانه پينچ جار بانگهيشتی کردووه بوئی، هر رهنګيک له رهنګهکاني
 خوانهکهي کردووه به چيڙ و سوود و بهرژهوهندييهک - بو ئه و بهندهيهی
 بانگهيشتی ئه م خوانه کراوه - که له رهنګهکاني تر دا بوونی نييه؛ بو
 ئه وهی بهنده چيڙ له هموو رهنګهکاني بهندايهتی وهر بگريت، به هموو
 جوړهکاني ريزلینان ريزی لی بنیت، هر کردهويهک له کردهوهکاني ئه و
 بهندايهتیه دهبيته هوئی سرپينهوهی تاوانیک که ئهجامی داوه، بو ئه وهی
 پاداشتی بداتهوه به نوريکی تايبهت و بههيزيهک له دل و ئهندامهکانيدا،
 پاداشتيکی تايبهتیش له روژی پهسلاندا.

دهرچوون له میواندارییهکه

بانگهپشتکراوهکه له میواندارییهکه دهر دهچیت به تیری و تیراوی، پۆشاک قیبولبوونی کردووهته بهری و بیپئویستی کردووه له ههموو شتیک، چونکه پیش ئەمه دل تووشی بیئاوی و نههاتی و برسیتی و تینویتی و پروتی و نهخۆشی هاتبوو، ئەو دهمهی له میواندارییهکه دهر دهچیت، خودا بههرمهندی کردووه له خواردن و خواردنهوه و پۆشاک و دیاری، که بیپئویستی دهکات له ههموو شتیک.

نویکردنهوهی میواندارییهکه

له بهر ئەوهی نههاتییهکه بهردهوامه، وشکی و بیفهپی دهروون بهردهوامه، وهک پهحمهتیک به بهندهکهی خودا سات لهداوی سات میواندارییهکهی بۆ نویژ کردووهتهوه، بهردهوام داوی باران دهکات لهو زاتهی باران و ئاودانی دلی بهدهسته، داوی ههوری پهحمهتی ئەو زاته دهکات؛ بۆ ئەوهی پاوهن و گیا و بهروبوومی ئیمانکهی وشک نهکات که نویژ گهشهی پێ کردووه، بۆ ئەوهی ماکی گیا و دلهکه نهبریت له داواکردنی ئاودان و باران، بهم شتیهیه بهردهوام سکالای بیئاوی و وشکهسالی و پیویستبوونی به ئاودان و بارانی چاکهکانی دهباته لای خودا، ئەمه دابونهریتی بهندهیه له پۆژهکانی ژیانیدا.

بیئاگایی وشکه سالییه

ئو بیئاگاییه ی دل داگیر دهکات، وشکه سالی و بیئاوییه، هتا یادی خودا بکات و پروو بکاته ئو زاته، بارانی رهمهت بهلیزمه دهباریت بهسهریدا، ئو دهمه ی بیئاگا ده بییت، تووشی بیئاوی ده بییت به ئه ندازه ی بیئاگابوونه که ی، که بیئاگایی شوینی خوی دهکاته وه، ده بیته زهوییه کی مردوو، پرووته نی و بیگزوگیایی داده باریتته سهری، ئاگری شه هوات له هموو لایه که وه دهوری ده دات وهک بای گره.

سهر نه جامی بیئاگایی

ئو دهمه ی بارانی رهمه تی پی دهگات، زهوییه که ی داده چله کیت و دهله رزیت و تووه کان چه که ره دهکن، ئه وسا له هموو جوړه گزوگیا و گول و گولزاریکی جوان جووت ده پرویت، گهر وشکه سالی و بیئاگایی پی بگات، وهک داریک وایه که ته پی و نه رمی و بهروبوومه که ی به هوی ئاوه وهیه، هه رده میک ئاوی لی بپریت، ده ماره کانی وشک ده بییت و چله کانی دهپووکیتته وه، له بهروبووم ده وه ستیت، له وهیه دره خته که به ته وای وشک بییت، گهر چلیکی رابکیشیت به ره و خوت به دهسته وه نه یهت و ملکه چ نه بییت و بشکیت، ئو دهمه دانایی خاوهن بیستانه که ئوه ده خوازیت داره که بپریت و بیکاته که رهسته ی سووته مه نی.

وشکبوونی دل

دلش به و شیوه یه یه، وشک ده بیټ له و دهمه ی به تال ده بیټ له
 یه کخواناسی و خوشه ویستی خودا و ناسینی و یادکردنی و دوعاکردن،
 گهرمی دهر وون و ئاگری شه هوات لپی دهدات، به مهش ئەندامه کانی
 له گه شه کردن و ملکه چبوون ده خات، دواتر ئەم و دره خته که تهنه بق
 سووتان ده ست دهدات. ﴿أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ
 فَوَيْلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾^(۱)

واته: جا ئایا ئەو که سه ی که خوی میهره بان سینه ی گوشاد
 کردوو به بو ئیسلام و له سه ر پټبازی نور و پرووناکیی په روه ردگاریه تی،
 (وهک ئەو که سه وایه که پیچه وانیه؟) هاوار و وهیل بو ئەوانه ی که
 دلیان په قه له ئاستی قورئان و یادی خودادا، ئا ئەوانه له گومراییه کی
 ئاشکرادا گیریان خواردوو.

بارانی دل

گهر دل بارانی ره حمه تی به سه ردا بباریت، چله کانی نهرم و تهر و
ملکه چ دهن، گهر رای بکیشیت به ره و فه رمانیکی خودا، ملکه چت ده بیت،
به خیرایی و به نهرمی دیت به دهسته وه، به روبرومی به ندایه تییه که ی
ده چنیته وه له هر چلیک له و چلانه، که ماکه که ی له تهر پی دله وه یه،
ماکه که کاری خوی ده کات له دل و ئەندامه کاندایا، ئەو دهمه ی دل وشک
ده بیت، چله کانیش له کاری چاکه ده وهستن، چونکه ماکه ی دل و
ژیانه که ی لی دابراوه و له ئەندامه کاندایا بلاو نه بووه ته وه، هر ئەندامیک
به روبرومی خوی هه لگرتووه له به ندایه تیکردن.

بہ کارھینانی ئەندامەکان

هەموو ئەندامەکانی جەستە پەرسەشتیکی تاییەتیان هەیه، تاغەتیکیان
لێ داوا کراوە، لە پیناوە ئەوەدا ئافرینراوە و ئامادە کراوە بۆی.
خەلکی لەمەدا سێ بەشن:

یەكەم: ئەو کەسە ی ئەندامەکانی لەوەدا بەکار دەهینیت کە بۆی ئافریندراوە
و داوای لێ کراوە، ئەمە ئەو کەسە یە بازەرگانیی لەگەل خودادا کردووە،
کە پرقازانجترین بازەرگانییە، نەفسی فرۆشتوو بە خودا و باشتترین
مامەلە ی کردووە، نوێژ بۆ ئەو دانراوە هەموو ئەندامەکان بۆ پەرسەشت
بەکار بەهینیت لەگەل شوینکەوتنی دڵدا.

دووهم: ئەو کەسە ی ئەندامەکانی لە شتانی کدا بەکار دەهینیت کە خودی
خۆی و ئەندامەکانی بۆ ئەو نەئافریندراون، ئەمە رەنجبەخەسارە و
بازەرگانییە کە ی شکستخواردوو، رازیبوونی خودا و پاداشتە کە ی
لە دەست داوە، توورەیی و سزای سەختی خودای بە دەست هیناوە.

سێهەم: ئەو کەسە ی ئەندامەکانی لە کار خستوو و بە بیکاری مراندوو یە تی،
ئەمەش رەنجبەخەسارە بە خراپترین شیو، مرفۆف بۆ عیبادەت و تاغەت
هینراوەتە بوون نە ک بۆ بیکاری، بوغزاویتی کەس لە لای خودا ئەو
کەسە بیکارە یە کە نە لە دونیادا کاریک دەکات، نە مشوری قیامەتیشی
دەخوات، ئەمە بارە بەسەر دنیا و دینەو.

ئەندامەکانی تاغەت

نمونهی کەسی یەكەم وەك ئەو پیاووە وایە كە زەهوییهکی فراوانی
 كیلاووە بە یارمەتی كەرەستەیی كیلان و تۆوكردن، بەشی ئاودانی
 پیوستیشی بۆ دابین كردوو، كیلاویەتی و ئامادەیی كردوووە بۆ
 كشتوكالکردن، جۆرەها بەرھەمی دانەویلەیی تیدا چاندوو، لەگەڵ
 جۆرەها میوهات و بەروبوومدا، دواي ئەمانەیش فەرامۆشی
 نەكردوو، بەلكو پاسەوانی بۆ داناووە و پاراستوویەتی لە تێكدەرەكان،
 رۆژانەیش سەردانی دەكات و ئەوێ خراب بوو چاکی دەكات، لەبری
 ئەوێ وشك بوو شتی نوێ دەچینیت، دڕكەكەیی لی دەكاتووە و بە
 بەردارەكان ئاوەدانی دەكاتووە.

ئەندامەکانی تاوان

دووهمیش وەك ئەو كەسە وایە هەمان زەویی وەر گرتوو،
 بەلام كردوویەتی بە پەناگەیی جروجانەوەر و شوینی لاک و بۆگەنی،
 كردوویەتی بە قەلایەك و پەنای هەرچی خرابەكار و دز و بەدخوو
 هەیه داویەتی، ئەوێ داناووە بۆ تۆوكردن و چاكدردنی، ئەم
 كردوویەتی بە بژیوی و هاوكاری بۆ ئەوانەیی تێیدان لە ئەهلی شەر
 و خرابەکاری.

ئه‌ندامه‌کانی بیکاری

سینه‌میش وه‌ک ئه‌و که‌سه وایه له‌کاری خستوو و فه‌رامۆشی کردوو، ئاوه‌که‌ی به‌فیرۆ داوه له‌و ده‌شت و بیابانه‌دا، به‌په‌شیمانی و لۆمه‌کراوی دانیشتوو.

ئه‌مه‌ نموونه‌ی بیئاگاکانه، ئه‌وه‌ی پیشتر نموونه‌ی خیانه‌تکار و تاوانباره‌کان بوو، یه‌که‌میش نموونه‌ی به‌ئاگا و هۆشیاره‌کان بوو که ئاماده‌ن بۆ ئه‌و شته‌ی بۆی ئافریندراون.

یه‌که‌م: گهر بجوولیت یان بوه‌ستیت، هه‌ستیت یان دانیشیت، بخوات یان بخواته‌وه، بخه‌ویت یان پۆشاک بکاته به‌ری، قسه‌ بکات یان بیده‌نگ بیت، هه‌موو ئه‌مانه پاداشته بۆی نه‌ک سزا، له‌ زیکر و تا‌عت و نزیکبوونه‌وه‌دایه.

دووهم: گهر ئه‌و شتانه بکات له‌سه‌ری هه‌ژماره، له‌ دوورکه‌وتنه‌وه و دووری و خه‌ساره‌تدایه.

سێهه‌م: گهر ئه‌و شتانه بکات له‌ بیئاگایی و بیکاری و که‌مه‌ترخه‌میدایه.

یه‌که‌م: له‌ تا‌عت و نزیکبوونه‌وه‌دایه.

دووهم: به‌ هۆی کاره‌که‌یه‌وه حوکمی خیانه‌ت و سنووربه‌زاندنی هه‌یه، چونکه‌ خودا ئه‌و شتانه‌ی پێ نه‌به‌خشیوه بۆ ئه‌وه‌ی به‌و شتانه سه‌رپێچی بکات، ئه‌م که‌سه تاوانباره و خیانه‌تی له‌ خودا کردوو له‌ نیعمه‌ته‌کانیدا، شایانی سزایه چونکه‌ ئه‌و شتانه‌ی له‌ غه‌یری تا‌عتی ئه‌ودا به‌کار هیناوه.

سێهه‌م: له‌وه‌دا سوور ده‌خوات و حوکمی بیئاگایی و شادومانی نه‌فس و سروشته‌که‌ی ده‌یگریته‌وه، ئه‌مه‌ی به‌کار نه‌هیناوه بۆ رازیبوونی

خودا و نزيكبوونه وه ليئي، ئەمه خەسارەتمەندييهكي ئاشكرايه، كه
 كاته كاني تەمەني له هيچ شتيكدا خەرج نەكرد و دوور بوو له باشتري
 قازانج و ئەزموونه كان.

خودا يەكخواناسە كاني بانگهيشت كردوو وه بو ئەم پينج نويزه وه
 رحمةتيك بويان، جوړه ها عيباده تي بو ساز كردوون، بو ئەوهي
 بەنده له هه موو وته و كرده وه و جووله و وه ستانيك به شي خوي
 بيات له به خششه كاني.

شاندى پاشا

راز و کروکی نویژ ئه وهیه که دل ږوو بکاته خودا و هموو
 بوونی له بهرده میدا ئامادهیی هه بیته، گهر ږووی تی نهکات و به
 گفتی دهروون و شتی تره وه خوی قال بکات، وهک شاندىک وایه که
 هاتووہ بو بهردهم دهرگای پاشا بو ئه وهی داوای لیبوردن بکات له
 هه له و پیخلیسکانهکانی، داوای هه وری بهخشندهیی و میهری بکات،
 داوای ئه وه بکات که دلی پته و دهکات، بو ئه وهی بتوانیت بهباشی
 خزمهتی بکات، هه ر که گه یشته بهردهم دهرگا که و تهنها قسه کردن
 له گهل پاشادا مایه وه، ږووی له پاشا وهر گپرا و به راست و چه پدا
 ږویشته، خوی قال کرد به شتانیک که خراپترین شته له لای پاشا، له
 ئه ویش به های که متره، پیش ئه وی خست و به دل ږووی کرده ئه و
 شته، کردی به ږووگه و شوینی راز و نهینی خوی، خزمه تکارهکانی
 نارد بو ئه وهی گوپرایه لیلی پاشا بکه ن، داوای لیبوردنی لی بکه ن و
 له بریی ئه و خزمهتی بکه ن، پاشایش ئه مه ده بینیت و ئاگای له حالیه تی.

به خشندهیی پاشا

له گهل ئەمەیشدا بە خشندهیی و سه خاوهت و فراوانیی چاکه‌ی پاشا
ره‌تی ده‌کاته‌وه که ئەم خزمه‌تکار و شوینکه‌وتووانه به ده‌ستی به‌تال
بگه‌رینه‌وه، له ره‌حمه‌ت و چاکه‌ی خۆی بینه‌شیان ناکات.

به‌لام جیاوازی زۆره له‌نیوان ئەو که‌سه‌ی له کاتی دابه‌شکردنی
غه‌نیمه‌تا خاوه‌ن به‌شی ته‌واوه، له‌گهل ئەو که‌سه‌ی به‌شینی که‌می
پن ده‌دریت و به‌شی تایبه‌تی نییه. ﴿وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَلِيُوقِيَهُمْ
أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾^(۱)

واته: بۆ هه‌ریه‌ک له‌وانه پله‌وپایه هه‌یه به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانیان،
تا خودا پاداشت و سزای کرده‌وه‌کانیان به‌ته‌واوی بداته‌وه، ئەوان هیچ
جۆره سته‌میکیان لێ ناکریت.

خودا ئەم جۆره مرۆقه‌ی بۆ خۆی ئافران‌دووه و تایبه‌تی کردووه و
هه‌موو شتیکی بۆ ئافران‌دووه، وه‌ک چۆن له‌فه‌رمووده‌یه‌کی قودسیدا هاتووه:

(ئه‌ی نه‌وه‌ی ئاده‌م، بۆ خۆم ئافران‌دوویت و هه‌موو شتیکم بۆت
ئافران‌دووه، خۆت قال مه‌که به‌و شته‌ی بۆم دروست کردوویت، له‌و
شته‌ی بۆ ئه‌وه‌م دروست کردوویت.)

له‌فه‌رمووده‌یه‌کی تردا هاتووه: (بۆ خۆم ئافران‌دوویت، گه‌ره‌نتیی
پۆزیه‌که‌تم کردووه، خۆت ماندوو مه‌که، ئه‌ی نه‌وه‌ی ئاده‌م، به‌دوامدا
بگه‌رێ من ده‌بینیته‌وه، گه‌ر من ببینیته‌وه، هه‌موو شتیکت ده‌ست
که‌وتوووه، گه‌ر منت له‌ده‌ست بچیت، هه‌موو شتیکت له‌ده‌ست چوووه، من
باشترم له‌هه‌موو شتیکت.)

(۱) سورة الأحقاف، الآية: ۱۹

هۆکاری نزیکبوونهوه

خودا نوئیژی کردووه به هۆکاریک بۆ ئه وهی بگهین به نزیکی له ئه و
 و مونا جاتکردنی و خوشویستنی و شادومانبوون پیی، بهنده له نیوان
 نوئیژهکاندا تووشی بیئاگایی و وشکی و دوورکه وتنه وه و پیخلیسکان
 و هه له ده بیته، ئه مه ییش له پهروه ردگاری دووری ده خاته وه، له
 نزیکبوون لیی دووری ده خاته وه، ده بیته بیگانه یه ک له به ندایه تیکردن
 وه ک ئه وهی له گرۆی بهنده کان نه بیته، له وه یه به دهستی خۆی، خۆی
 بخاته دهستی دوژمنه وه، به ئه سیری بگیریته و له زیندانی دهروون
 و ئاره زووه کانیدا کۆت و زنجیری بکات، تووشی دلتهنگی و خه م و
 خه فته و هه سرهت بیته، هۆکاری ئه مه ییش نازانیته.

هه ر بۆیه ره حمه تی پهروه ردگاری میهره بان پیی ئه وهی خواستووه
 که له په رسته شه کانی په رسته شیکی کۆکه ره وهی بۆ دابنیته که به ش و
 دۆخه کانی جیاوازه، به پیی جیاوازی ئه و رووداوانه ی له بهنده که وه
 ده ر که وتووه، به پیی زۆر پیویستبوونی له به شی خۆی له هه موو
 باشه یه ک له به شه کانی ئه و به ندایه تییه.

پاکی پیه کان

بهنده به دستنویژ له پیسیه کان پاک ده بیته وه و به پاکیه وه ده چیه خزمه تی په روه ردگاری، دستنویژ پروکesh و ناوه رۆکی هه یه، پروکeshه کی پاکی جهسته و ئەندامه کانی عیباده ته، ناوه رۆک و رازه که ی پاکبونه وه ی له له پیسیه کانی به توبه کردن، هه ر بویه خودا ته و به کردن و پاکی به یه که وه باس کردوه: **﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾** (۱)

واته: خودا ته و به کارانی خوش دهویت و پاکانی خوش دهویت.

ئه و که سه یشی که له دستنویژ ته و او ده بیته، سوننه ته دوا ی وتنی شایه تومان، بلیت: **اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ، واجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ** (۲).

به مهش ناخ و پروکeshی پاک ده بیته وه.

به شایه تومان له شیرک پاک ده بیته وه، به ته و به کردنیش له تاوان پاک ده بیته وه، به ئاوی دستنویژیش له پیسیه کانی جهسته ی پاک ده بیته وه، به مهش دهگاته به رزترین پله ی پاکبونه وه پیش ئه وه ی بچیه خزمه تی خودا و له به رده میدا بوه ستیت، که له پروکesh و ناوه رۆکدا پاک بوویه وه، مؤله تی دهری له به رده م خودادا بوه ستیت، چونکه به هاتنی بۆ ماله که ی و شوینی په رسته شه که ی نه جاتی بووه له راکردن و هه له اتن.

هه ر بویه هاتن به ره و مزگهوت له ته و اویتیی نو یژ بووه، که له لای هه ندیک واجبه و له لای هه ندیکیش سوننه ته.

(۱) سورة البقرة، الآية: ۲۲۲

(۲) الحديث عن عمر بن الخطاب، أخرجه الترمذي، كتاب الطهارة، باب فيما يقال بعد الوضوء: ۱/۷۷

روکردنه قیبله

بهنده له کاتی بیئاگاییدا وهک ئه و کهسه وایه له دهست گه وره کهی رای کردوو، دل و ئه ندامه کانی وه ستاون له و خزمه تهی بوی ئافریندراوه، که هاته وه خزمه تی، ئه و له راکردنه کهی گه راوه ته وه، ئه و ده مهی له به رده میدا ده وه ستیت، وه ستانی به ندایه تی و ملکه چی و خوشکاندنه وه، سۆزی گه وره کهی جوولاندوو به رامبه ری و رووتیکردنی له دوای دوورکه و تنه وه لی.

فرمانی پی کراوه روو بکاته قیبله، به دلشی روو بکاته خودا، بو ئه وهی رزگاری بییت له و دوورکه و تنه وه و ئه و پشتتیکردنه ی تیندا بو، دواتر له به رده میدا بوه ستیت وهک که سیکی ملکه چی زه لیلی داماو که سۆزی گه وره کهی به لای خویدا راده کیشیت، به موسلمانانی و ته سلیمبوونه وه چوو ته به رده می، سه ری نه وی کردوو و دلی ملکه چه، دلی له ئه و لا نادات و چاوی به راست و چه پدا ناگیریت، به لکوو به دل و هه موو و جوودییه وه رووی تی کردوو

حقیقہ تہی (اللہ اکبر)

دواتر بہ ریڑ و شکوہ بہ گورہی دادہ نیت، لہمہ یشدا دل و
 زوبانی ہاوناہ نکن، لہ دلیدا خودا لہ ہموو شتیک گورہ تر بوو،
 راستگوییہ کئی بہوہ سہ لماند کہ لہ دلیدا ہیچ شتیک لہ خودا مہ زنتر
 نہ بووہ ہتا پیوہی قال بییت، گہر قال بییت بہ شتیکہ وہ جگہ لہ خودا
 و ئوہی پیوہی قالہ لہ خودا گرنکتر بییت لہ لای، ئوہا (اللہ اکبر) دکہی
 تہنا بہ زوبان بووہ و دلی لہ گہل نہ بووہ.

بہ وتنی (اللہ اکبر):

۱. لہ پوشاکی خو بہ گورہ زانین دہر دہچیت کہ دژی بہ ندایہ تیہ.

۲. ریگری لئ دہکات لہ وہی دلی بو غیری خودا بچیت.

گہر خودا لہ لای و لہ دلیدا لہ ہموو شتیک گورہ تر بییت، ئوہا
 حقی (اللہ اکبر) و ئہ نجامدانی عیبادہتی بہ گورہ زانینی خودا لہ و دوو
 نہ خوشیہ دہ پیاریزیت کہ گورہ ترین بہ ربہ ستہ لہ نیوان خوئی و
 خودادا.

دوعای ئیستیفتاح

که وتی: (سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ) و تاریفی خودای کرد به و شیوهیهی که شایسته‌یه‌تی، به‌میش دهر ده‌چیت له و بیئاگاییه‌ی که به‌رسته له‌نیوان خوی و خودادا.

ئه و سلاو و ستاییشه‌ی به‌کار هیئاوه که به‌رامبه‌ر پاشاکان به‌کار دیت له و دهمه‌ی ده‌چیته لای، وه‌ک به‌گه‌وره‌دانان و ریزگرتن لئی و پیوستیه‌که‌ی بخاته خزمه‌تی، ئه‌و تاریف‌کردنه له دابونه‌ریتی به‌ندایه‌تییه، که وا ده‌کات پرووی تی بکات و لئی رازی بیت و پیوستینه‌که‌ی به‌جی به‌ئیت.

پهناگرتن به خودا

پیش ئه وهی دهست بکات به قورئانخویندن، پهنا دهگرتیت به خودا له شهیتانی ده رکراو له رهحمی خودا، شهیتان له هه موو کات زیاتر دژیه تی، چونکه باشتترین شوینی بهنده یه و به سوودترینه بۆ دونیا و قیامه تی، سووره له سهر ئه وهی پرووی وهر بگیریت و دل و جهسته ی لی داببریت، گهر نهیتوانی به جهسته دای بپریت، دلی داده بریت و ناهیلیت له بهردهم پهروه رداگاریدا بوهستیت، ههر بویه فرمان کراوه به بهنده پهنا بگرتیت به خودا لئی بۆ ئه وهی بهسه لامه تی له بهردهم خودادا بوهستیت، بۆ ئه وهی دلی بزینیته وه و پرووناکی بکاته وه به وهی لئی راده مینیت و لئی تیده گات له وته ی پهروه رداگاری، که هۆکاری ژیان و نیعمه ته کانی و رزگار بوونیه تی، شهیتان هه ول ده دات دلی داببریت له مه بهستی قورئانخویندن.

که خودا زانستی به وه هه بوو دوژمنه که جدیدیه و خوی یه کلا کردۆته وه بۆ بهنده، بیده سه لاتی بهنده یشی زانی، ههر بویه فرمانی بپ کرد په نای پی بگرتیت و په نای بۆ بیات بۆ ئه وهی له کۆلی بکاته وه، ئه مه یش به سه بۆ پروو به پروو بوونه وه و جهنگان له دژی، وهک ئه وهی پپی و تراوه: تو توانای ئه م دوژمنه ت نییه، پهنا بۆ من بینه رزگارت ده که م له دهستی و ناهیلیم زیانت لی بدات.

پوژیکیان شه یخولئیسلام پپی وتم: (گهر سه گی مه رهکان پیت وهری، خوت قال مه که به شه رکردن له گه لی، پهنا ببه بۆ شوانه که، ئه و ده توانیت سه گه که ت لی دوور بخاته وه.)

که په نای گرت به خودا له شهیتان، لئی دوور ده خاته وه، دل ده چیت بۆ لای واتاکانی قورئان، ده چیته باخچه یه ک که مایه ی دلخوشییه، سه رسوور هینه ره کانی ده بینیت که ئاوه ز شوک ده کات، له گه نجینه کانی

شتانیک دەر دهکات که چاو نهیدیوه و گوی بیسهری نهبووه، بهربهستی
نیوان خوی و هموو ئەمانه نهفس و شهیتانه، نهفس کاردانهوهی
ههیه بو شهیتان و گویرایهلیهتی، ئەو دهمهی دوور دهکهوئتهوه لی
و دهروات، پاشا گرنگی پی دهوات و جیگیری دهکات و ئەوه دههینیته
یادی که بهختهوهری و سهرکهوتنی تیدایه.

قورئانخویندن

که دهستی کرد به خویندنی قورئان، چووه ته پیگهی قسه کردن له گهل
 پهروهردگاری و موناجاتکردنی، با ته و او ئاگادار بیت له توورهبوونی،
 بهوهی موناجاتی بکات و قسهی له گهل بکات، به لام پرووی له شتیکی
 تر بیت، ئەمه وا دهکات توورهبی خودا به دهست بهینیت، ئەمه وهک
 کابرایهک وایه پاشایهک له پاشاکانی دونیا له خووی نزیک کردووه ته وه
 و هیناویه تیه به ردهمی خووی، پاشاکه قسهی بو دهکات، ئەویش پشتی
 لی کردووه و هر راست و چه پیه تی، گومانت چیه به توورهبی ئەو
 پاشایه، ئەهی گومانت چیه به پاشای حهق که پهروهردگاری جیهانیانه
 و راگری ئاسمانه کان و زهوییه؟!

با له هه موو ئایه تیکی فاتحه دا بوه ستیت و چاوه پئی وه لامی
 پهروهردگاری بکات، وهک ئەوهی گوئی لیه که دهفه رموویت: بهنده کهم
 سوپاسی کردم، له و ده مهی وتی: ﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ که وتی:
 ﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾ ساتیک بوه ستیت و چاوه پئی پهروهردگاری بکات
 که دهفه رموویت: بهنده کهم تاریفی کردم، که وتی: ﴿ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴾
 چاوه پئی پهروهردگاری بکات که دهفه رموویت: بهنده کهم ریژی لی
 گرتم، که وتی: ﴿ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴾ چاوه پئی پهروهردگاری بکات
 که دهفه رموویت: ئەمه له نیوان من و بهنده که مدایه، که وتی: ﴿ أَهْدِنَا
 الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴾ چاوه پئی پهروهردگاری بکات که دهفه رموویت:
 ئەمهیش بو بهنده که مه، چ داوا بکات پیی ده به خشم. (۱)

(۱) ئامازیه بو فه رمووده کهی ئەبوهورهیره، که ئیمامی موسلیم گیزاویه تیه وه.

چيڙي نويڙ

هه ركه سينڪ چيڙي نويڙ بجهڙيت، بوي دهر دهه كه ويت الله اكبر و
 فاتحه تنها له شويئي خوياندا دهن، وهك چون وهستان و ركوع
 و سوجهيش تنها له شويئي خوياندا دهن، هه موو به ندايه تيبهك له
 به ندايه تيبهكاني نويڙ نهيني و كاريگهري و به ندايه تيبهكي هه يه كه له
 غهيري ئه ودا به دي نايهت، دواتر هه ر ئايه تيك له ئايه تهكاني سوره تي
 فاتحه به ندايه تي و تاموچيڙيكي تايبهت به خوي هه يه.

﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ ﴾

که ده گه یته: ﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾، له ژیر ئەم وشه یه دا سه لماندنێ، هه موو کامل بوونیک بو خودا ده بینیت له کرده وه و په سن و ناوه به رزه کانی، پاکراگرتنی له هه موو عهیب و خراپه یه ک له کرده وه و په سن و ناودا، خودا سوپاسکراوه له کرده وه و په سن و ناوه کانی، پاک و بیگه رده له هه موو عهیب و که موکورتیه ک له کرده وه و په سن و ناوه کانی، کرده وه کانی هه مووی حکمهت و رحمهت و بهرژه وه ندی و دادپهروه ریه و له مهیش دهر ناچیت، هه موو په سنه کانی په سنی که مال و مه زنییه، هه موو ناوه کانی جوانه، سوپاسگوزارییه که ی دنیا و قیامهتی پر کردووه، ئاسمانه کان و زهویی پر کردووه له گهل ئه وهی له نیوانیاندایه و تیا یاندایه، هه موو گهردوون سوپاسگوزاری ئه ون، سوپاسگوزاری ئه و هۆکاری و جوودی هه موو مه و جوودیکه، ئامانجی هه موو مه و جوودیکیشه...

له خودی خۆیدا سوپاسکراوه، گهرچی بهنده کانی سوپاسیشی نه کهن، وهک چۆن خودای تاک و ته نه یه، گهرچی بهنده کانی به تاک و ته نه یه دانه نین، په سترای حه قه گهرچی نه یه رستن، سوپاسگوزاری خۆی بووه له سهر زمانی ئه و که سه ی وتی: ﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ وهک چۆن پیغه مبهری خودا ده فهرموویت: (خودای گه وره له سهر زمانی پیغه مبه ره که یه وه فهرموویه تی: سمع الله لمن حمده.)^(۱)

له حه قیقه تدا خودا سوپاسگوزاری خۆیه تی له سهر زاری بهنده که ی، چوونکه ئه وه خودایه سوپاسگوزاری خستوو ته سهر زوبان و دلی بهنده که ی.

(۱) ئاماژه یه بو فهرمووده که ی ئه بو موسای ئه شعهری، که ئیمامی موسلیم گیزاویه تیه وه به ژماره (۴۰۴).

هه موو سوپاسگوزاییهک بو ئه وه، هه موو مولکیک بو ئه وه، هه موو
چاکه یهک به دهست ئه وه، هه موو کاره کان ده گه رینه وه بو لای ئه و،
زانینی ئه مه له به ندایه تی سوپاسگوزارییه.

هر له به ندایه تیکردنی ئه وه یه بزانیته که سوپاسگوزار بوونی بو
خودا نیعمه تیکه له خودا وه، که ئه مه ییش شایانی سوپاسگوزارییه، که
سوپاسی کرد له سهر ئه م نیعمه ته، پیویسته له سهری له سهر نیعمه تی
سوپاسگوزار بوونی جاریکی تر سوپاسی خودا بکات...

گه به نده هه موو هه ناسه کانی له سوپاسگوزاری خودادا سهر ف
بکات له سهر نیعمه تیک له نیعمه ته کان که پیویسته سوپاسی خودا
بکریت له سهری، شایانی ئه وه یه و زور زیاتریش، هیچ که سینک
ناتوانیت به ته واوی ستاییشی خودا بکات له سهر ئه و شتانه ی شایانی
سوپاس و ستاییشه.

له به ندایه تی به نده ئه وه یه گه واهی بدات که دهسته و سانه له
سوپاسگوزاری خودا به و شیوه یه ی که شایسته یه تی، خودا سوپاسکراوه
له سهر ئه مه، چونکه ئه وه خودایه خستوو یه تیه سهر دل و زاری.

له په رستشی سوپاسگوزاری ئه وه یه خودا سوپاسگوزاری زال
کردوو به سهر هه موو دۆخه کانی به نده دا به دیار و نادیاریه وه،
له وه ی به نده خو شی ده ویت یان رقی لیه تی، له حه قیقه تدا خودا له سهر
هه موو ئه وانه سوپاسکراوه، گه رچی له لای به نده ییش نادیار بیت...

﴿ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾

پاشان دهگهیت به ﴿ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾، شایه دی ئه وه دهدهیت که خودا تاکه پهروهردگار، وهک چون پهروهردگاری جیهانیانه، ئافرینه ر و پوزیده ر و به پتوه بهری کاروباریانه، هر ئه و ئه وانی هیناوه ته بوون و هر ئه ویش له ناویان ده بات، ته نها ئه و خودا و په رستراویانه، په ناگه یانه له کاتی نارحه تیدا، هیچ پهروهردگار یک نییه جگه له ئه و، هیچ خودایه ک نییه جگه له ئه و.

﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾

پاشان دهگات به ﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾ به ندایه تییه کی تایبه ت به خوی هه یه، ئه ویش گه واهیدانه به وهی که په رحمه ته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، هه موو بوونه وه ریکیش به شی خوی وه ر گرتووه له و په رحمه ته، به تایبه ت ئه و په رحمه ته تایبه ته ی که به نده که ی پاوه ستاوه له خزمه تیدا و مونا جاتی ده کات به وته ی خوی و داوای په رحمه ت و هیدایه تی لی ده کات، داوای ته و اویتی نیعمه ته کانی لی ده کات، ئه مه یش له په رحمه تییه تی به به نده که ی، په رحمه ته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، وهک چون سوپاسگوزارییه که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه.

﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾

پاشان دهگات به ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾، له ناوهرۆکه کهه ی راده مینیت بو
 نهوه ی رۆژی په سلان بچه سپینیت، خودا له و رۆژهدا بریار ده دات
 له نیوان ئافرینراوه کانیدا، رۆژیکه تییدا بهنده کان پاداشتی کرده وه کانیا
 وهر دهگرن به چاک و خراپیه وه، ئەمهش له ورده کاری و پیوستی
 سوپاسگوزاری خودایه.

که ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ سوپاسکردنی خودا بوو، خودایش فهرمووی:
 بهنده کهم سوپاسی کردم، که ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ دووباره کردنه وه ی سیفته ی
 که مالی خودا بوو، خودایش فهرمووی: (بهنده کهم ستایشی کردم)،
 ستایشکردنیش دووپاتکردنه وه ی باشی و ژماردنی په سینه کانی
 ستایشکراوه که یه، که په سنی خودای کرد به تاکه پاشای رۆژی
 دوا یی ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾، پاشای حهقه که دادپهروهی و گهوره یی و
 مهزنی و تاک و ته نهایی خودا و به راستخستنه وه ی پیغه مبه ره که ی دهر
 دهخات، خودا ئەم ستایشکردنه ی ناو ناوه ریزلیگرتن، ده فهرموویت:
 (بهنده کهم ریزی لی گرتم)، ریزلیگرتنیش ستایشکردنه به سیفاتی
 مهزنی و شکو.

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

که وتی: ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ چاوه‌رپی وه‌لامی په‌روه‌ردگاری ده‌کات که ده‌فه‌رموویت: ئەمه له‌نیوان من و به‌نده‌که‌مدایه، بۆ به‌نده‌که‌م هه‌یه چ داوا بکات. راده‌مینیت له به‌ندایه‌تی ئەو دوو وشه‌یه و مافه‌کانی، ئەو وشه‌یه جیا ده‌کاته‌وه بۆ خودایه و ئەو وشه‌یه‌ی بۆ به‌نده‌یه، هه‌روه‌ها له نه‌ینی و رازی ئەمه‌یش تیگه‌یشت، جیاوازی کرد له‌نیوان ئەو ته‌وحیده‌ی وشه‌ی ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ﴾ پێویستی ده‌کات، له‌گه‌ل ئەو ته‌وحیده‌ی وشه‌ی ﴿وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ پێویستی ده‌کات، له نه‌ینی ئەوه تیگه‌یشت بۆچی له ناوه‌راستی سوره‌ته‌که‌دایه، که له پێشدا سوپاس و ستاییشی خودا هاتوو و له دواییشدا دوعا هاتوو، تیگه‌یشت بۆچی ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ﴾ پێش ﴿وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ خراوه، بۆچی مه‌فعوله‌که پێش فیعله‌که که‌وتوو، له نه‌ینی دووباره‌بوونه‌وه‌ی ضه‌میره‌که گه‌یشت، زانیی ئەو دوو وشه‌یه چه‌ندی دهرد و نه‌خۆشی دوور ده‌خه‌نه‌وه، که هه‌لوه‌شینه‌ره‌وه‌ی به‌ندایه‌تین، زانیی ئەو دوو وشه‌یه چۆن ده‌یخه‌نه‌ ژیر سایه‌ی به‌ندایه‌تییه‌وه، به‌لکوو چۆن ئافراندن و فه‌رمانه‌کان و پاداشت و سزا، دنیا و قیامه‌تی له‌سه‌ر ده‌سوورپێته‌وه، چۆن به‌رزترین ئامانج و ته‌واوترین ئامرازی له‌خۆ گرتوو و چۆن به‌ ضه‌میری خیطاب و ئاماده‌ باس کراوه، به‌بی ضه‌میری غائیب.

﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾

دواتر پاما له پیویستی و ئاتاجبوونی بو ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾،

که ناوه روکه که ی نه مه ی له خو گرتوووه:

۱. ناسینی حه ق.
 ۲. ویستی و شوینکه وتنی.
 ۳. کار پیکردنی.
 ۴. جیگیر بوون له سه ری.
 ۵. بانگه واز بو کردنی و ئارامگرتن له سه ری.
- به کامل بوونی ئەم پینج پله یه، هیدایه ته که ی کامل ده بیته، له ههردانه یه کیشی که م بیته له هیدایه ته که ی که م ده بیته وه.

کاروباره‌گانی هیدایه‌ت

به‌نده له ناخ و رووکه‌شدا پیویستی به هیدایه‌ته، له هه‌موو ئه‌وهی ده‌یکات و وازی لی ده‌هینیت، پیویستی به هیدایه‌ته.

ئو کاروبارانه‌ی به‌نده پیویستی به هیدایه‌ته:

۱. کاریک به‌بی هیدایه‌ت ئه‌نجامی داوه به زانست و کرده‌وه و ویسته‌وه.

پیویسته له‌سه‌ری ته‌وبه بکات، ته‌وبه‌کردنه‌که‌یشی هیدایه‌ته.

۲. کاریک که هیدایه‌ت دراوه بو بنه‌رته‌که‌ی به‌بی ورده‌کارییه‌کانی، پیویستی به‌وه‌یه هیدایه‌ت بدریت بو ورده‌کارییه‌کانی.

۳. کاریک که له پروویه‌که‌وه هیدایه‌ت دراوه و له پروویه‌کی تریه‌وه هیدایه‌ت نه‌دراوه، له‌مه‌دا پیویستی به‌وه‌یه به‌ته‌واوی هیدایه‌ت وهر بگریت، بو ئه‌وه‌ی هیدایه‌ته‌که‌ی کامل و ته‌واو بیت.

۴. کاریک که پیویستی به‌وه‌یه له داها‌توویدا هیدایه‌ت وهر بگریت، وهک چون له پابردوودا هیدایه‌تی وهر گرتبوو.

۵. کاریک بیروباوه‌ری پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌یه که له‌سه‌ریه‌تی، له‌مه‌دا پیویستی به هیدایه‌تیکه بیروباوه‌ره‌که‌ی دلی بس‌رپه‌ته‌وه و دژی ئه‌وه جیگیر بکات.

۶. کاریک که ده‌توانیت بیکات، به‌لام ئیراده‌ی کردنی نییه، له‌مه‌یشدا پیویستی به هیدایه‌ته بو ئه‌وه‌ی ئیراده‌ی ئه‌نجامدانی هه‌بیت.

۷. کاریک که ده‌یه‌ویت بیکات، به‌لام توانای ئه‌نجامدانه‌که‌ی نییه، له‌مه‌یشدا پیویستی به هیدایه‌ته بو ئه‌وه‌ی توانای ئه‌نجامدانی هه‌بیت.

۸. کاریک که نه توانای ههیه بۆ ئەنجامدانی، نه ئیرادهی ههیه، له مهیشدا پیویستی به توانا و ئیراده ههیه بۆ ئەوهی به تهواوی هیدایهت وهر بگریت.

۹. کاریک که له سههر هیدایهته، له زانست و کردهوه و ئیرادهدا، له مهیشدا پیویستی به جیگیربوون و بهردهوامبوونه له سههری.

ههر بۆیه داواکردنی هیدایهت گهورهترین پیویستی بهندهیه، له ههموو شتیک زیاتر ئاتاجی ئەو هیدایهتهیه، له بهر ئەمه پهروهردگاری به بهزهیی له سههری پیویست کردووه پۆژانه داواي هیدایهتی لئ بکات له باشترین دۆخیدا، که ئەویش پینچ فهرزهکویه، به هۆی زۆر پیویستبوون و ئاتاجبوونی بهو شتهی داواي دهکات.

خه لکی و هیدایه ت

دواتر خودا پروونی کرده وه که نه هلی نه هیدایه ته جودان له نه هلی
غه زه ب و نه هلی گومرای، که واته به نیسه ت نه هیدایه ته وه خه لکی
بوون به سی به شه وه:

۱. له و نیعمه ته به هرهمه ند بووه و پی به خشراوه، به رده و امبوونی
به شه که ی له م نیعمه ته به پی به شه که یه تی له ورده کاری و به شه کانی.

۲. گومرایه و له م هیدایه ته ی پی نه به خشراوه و مؤفه ق نه بووه بو ی.

۳. خه شم و قینی لی گیراوه، چونکه زانیویه تی و کاری پی نه کردووه.

یه که م به هرهمه ند بووه له و هیدایه ته و به علیم و عه مه له وه شوینی
که وتوووه.

دووهم گومرایه، نه زانستی پی هیه، نه کاری پی کردووه.

سینیه م خه شم و قینی لی گیراوه، زانستی پی هه بووه، به لام دامالراوه
له کار پیکردنی.

رهوايه تي (آمين) كردن

له داوي ته واوبووني له سوورهي فاتيحه، ده لئيت (آمين)، وهك
گه شبنيهك به وه لامدانه وه و به ده ستهيتاني ئه وه ي داواي كردو وه،
هر بويه جو وه كان ئيره ييان به موسلمانه كان برد له و ده مه ي له
نوڙي موسلمانه كاندا بيسه ري وشه ي (آمين) بوون.

رکوع

دواتر پيش چوونه رکوع بۆى دانراوه هەردوو دەستی بەرز بکاتەو، وەک بە گەورەدانانى فەرمانى خودا و جوانییەکی نوێژ و بەندایەتییەکی تاییەت بە دەستەکان وەک پەرستشی ئەندامەکانى تر، وەک شوینکەوتنى سوننەتى پيغەمبەرى خودا ﷺ که رازینه‌ره‌وه و جوانکاری نوێژ، وەک بە گەورەدانانى دروشمەکانى.

پاشان دەلیت (الله اکبر)، که له پوکنیکه‌وه بۆ پوکنیکی تر دەلیت، وەک تەلبیەى حاجیان وایه له عیبادەتییکه‌وه بۆ عیبادەتییکی تر، دروشمی نوێژ، وەک چۆن تەلبیە دروشمی حەجە، بۆ ئەو‌ه‌ی بەندە بزانیت نەینى و رازی نوێژ بە گەورەدانانى خودایه و بەتەنها پەرستشکردنیەتى!

دواتر بەملکه چیبە‌وه دەچیتە رکوع، ملکه چیبە‌ک بۆ مەزنییە‌کە‌ی، ملدانیک بۆ هەیبە‌تە‌کە‌ی، زەلیبوونیک بۆ عیززە‌تە‌کە‌ی، بەندە پشتی بۆ چە‌ماندە‌وه، سەری بۆ نەوی کرد، پشتی بۆ نوشتانە‌وه وەک بە‌گە‌ورە‌زانینیک بۆی، بە‌زمانیش پاک رای گرت له هەموو کە‌موکورتییە‌ک هاوتا له‌گە‌ل بە‌گە‌ورە‌زانینی، کە‌چبوونی دل و ئەندامە‌کان و وتە‌ی بۆ کۆ کردە‌وه له‌ باشتە‌رین دۆخیدا، له‌ زیکرە‌کە‌یشیدا ملکه‌چی و بە‌مە‌زندانانى پەرورە‌دگاری و پاکراگرتنى له‌ هەموو کە‌موکورتییە‌کی کۆ کردە‌وه.

ملکه‌چبوون پە‌سنی بە‌ندە‌یه، گە‌ورە‌یی و مە‌زنییش پە‌سنی پەرورە‌دگارە.

له‌ تە‌واویتی رکوع ئە‌وه‌یه بە‌ندە‌ خۆی بچووک بکاتە‌وه و بیته‌وه یە‌ک، بە‌جۆریک ئە‌مه هە‌موو خۆ‌به‌گە‌ورە‌زانینه‌کانى دەر‌وونى بسپریته‌وه، له‌ جیگە‌یدا مە‌زنی پەرورە‌دگاری بچە‌سپینیت، هە‌تا زیاتر مە‌زنی پەرورە‌دگاری له‌ دلیدا بیت، له‌لای خۆی زیاتر بچووک دە‌بیته‌وه، له‌ رکوعدا خۆی دل مە‌به‌سته، ئە‌ندامە‌کانیش شوینکە‌وته و تە‌واوکارن.

ههستانه وه له رکوع

له دواى ههستانه وهى له رکوع و وهستانی و گه رانه وهى بو جوانترین شینوازی، سوپاس و ستاییشی پهروهردگاری دهکات، چونکه خودا مؤفهقی کردووه بو ئه و ملکه چیه، دواتر له وه وه گواستیه وه بو ریکوهستان له بهردهمیدا، له خزمهتیدا وهستا وهک چون پیشتر له کاتی قورئانخویندندا وهستا بوو.

ئه و ههستانه چیژ و دۆخیکى تایبهتى ههیه که دل ههستی پى دهکات، که جودایه له چیژ و دۆخی رکوع، ئه م پوکنه خودى خوی داواکراوه وهک پوکنى رکوع و سوجه، هه ر بویه پیغه مبهرى خودا ﷻ وهک کرنووش و سوجه تیدا دهمايه وه و دريژی دهکرده وه، تیدا زور سوپاس و ستاییشی خودای دهکرد، وهک چون له رینوینیه کانیدا باسما کرد^(۱)، له کاتی شه ونوێژدا زور تیدا دهیوت: (لربى الحمد، لربى الحمد) و دووباره ی دهکرده وه^(۲).

(۱) بېروانه زاد المعاد: ۱/۵۵

(۲) به شیکه له و فرموده یه که حوزه یفه گێراویه تیه وه، ئه بو داود و نه سائی و ئه حمه د گێراویانه ته وه.

سوجهی به کم

دواتر بوی دانراوه (الله اکبر) بکات و بچیتته سوجهه، له سوجهه که پیدا هه موو ئەندامیک له ئەندامه کانی به شی خوی پی دەدات له به ندایه تیکردن، له بهردهم پهروهردگاریدا ناوچهوانی بخاته سهر زهوی و لووتی بۆ شۆر بکات، دلی بۆ که چ بکات، به پریتترین شت تیتیدا که پوخساریه تی بیخاته سهر زهوی، لووتی بۆ نهوی بکات و دل و ئەندامه کانی بۆ که چ بکات، وهک زهلیبوونیک بۆ مه زنییه کهی، ملکه چبوونیک بۆ عزیزه ته کهی و ملدان له بهردهمیدا، شتیکی زهلیل و شکاو کردووه بۆ پهروهردگاری، تهسیحاتی دهکات به بالابوونه کهی له مه زنتترین نهویبوونیدا، به زنییه کهی ئالاه به نهویبوونه کهی به زهلیبوون و ملکه چی و شکانه وه، دلشی هاوتایه له گهل حالی جهستهیدا، دلش وهک پوخساری سوجهی بردووه، لووت و ههردوو دهست و ئەژنۆ و پتییه کانی له گهلیدا سوجهه یان بردووه.

بوی دانراوه رانی جیا بکاته وه له قاچی، سکی جیا بکاته وه له رانی، دهسته کانی جیا بکاته وه له لاکانی، بۆ ئەوهی هه موو ئەندامه کانی به شی خوی بیات له به ندایه تیکردن و هه ندیکیان هه ندیکی تریان هه لئه گرن.

له م حاله دا له هه موو کاتیک شایسته تره که له حاله کانی تر زیاتر له خوداوه نزیک بیت، وهک چون پیغه مبهری خودا دهفه رموویت:

(نزیکتترین کات که بهنده له خوداوه نزیکه، ئەو کاته یه که له سوجهه دایه.)^(١)

سوجهي دل

که سوجهي دل ملکه چيه کی ته وای تیدایه بو په روه ردگاری،
خودایش به رده وایمی داوه بهم سوجهیه هه تا رۆژی دوايي.

وهک چۆن له هه نديک له سه له فييان پرسيووه: ئه رى دل سوجه
دهبات؟

ئه وانيش وتیان: (ئه رى به خوا، سوجهیه ک که سه ر به رز ناکاته وه
هه تا دهگات به خودا.)

ناوهگاني نويڙ

نويڙ له سهر پينج شت بونياډ نراوه: قورئانخويندن، به پيوه وهستان، رکوع، سوجه، زيکر. به ههریه کيک له م پينج ناوه ناو نراوه.

پي و تراوه (قيام)، وهک چؤن خودا دهفه رموويت:

﴿قُمِ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا﴾^(۱)، واته: شهو ههسته نويڙ بکه، مه گهر که ميکی نه بيت.

﴿وَقَوْمُوا لِلَّهِ قَنِينًا﴾^(۲)، واته: له نويڙډا بوهستن بو خوا به گهر دنکه چی.

پي و تراوه (قيرائه)، وهک چؤن خودا دهفه رموويت:

﴿وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا﴾^(۳)

واته: ههروهه نويڙی به يانی به جي بينه، قورئانخويندن نويڙی به يانی هه ميشه ده بينريت. (له لايه ن فريشته گاني شهو و رږوڙ) هوه.

پي و تراوه (رکوع)، وهک چؤن خودا دهفه رموويت: ﴿وَأَرْكَعُوا مَعَ الرَّكْعَيْنِ﴾^(۴)

واته: له گهل کړنووشبه راندا کړنووش بهرن.

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ﴾^(۵)

(۱) سورة المزل، الآية: ۲

(۲) سورة البقرة، الآية: ۲۳۸

(۳) سورة الاسراء، الآية: ۷۸

(۴) سورة البقرة، الآية: ۴۳

(۵) سورة المرسلات، الآية: ۴۸

واته: کاتیک پییان بوتری له خوا بترسن و کرنووش بهرن، کرنووش نابهن.

پی و تراوه (زیکر)، وهک چون خودا دهفه رموویت:

﴿ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ﴾^(۱)، واته: کاتیک که بانگ درا بو نویتز له رۆژی ههینیدا، به په له برۆن بو یادی خودا...

﴿ لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ ﴾^(۲)

واته: مال و مندا لانتان بیئاگاتان نه کهن له یادی خوا.

به ریزترین کاری نویتز سوجه یه، به ریزترین زیکریشی قورئانخویندنه، یه کهمین سورته که دابه زییه سهر پیغه مبهری خودا ﷺ سهره تاکه ی خویندنه وه بوو، کۆتاییه کهیشی سوجه بوو، رکاتی نویتزیش ئاوا دانراوه، یه که مه که ی قورئانخویندنه و کۆتاییه که ی سوجه بردنه.

(۱) سورة الجمعة، الآية: ۹

(۲) سورة المنافقون، الآية: ۹

همستانهوه له سوجده

دواتر سهری بهرز دهکاتهوه و دادهنیشیت، چونکه ئەم دانیشته
 دهور دراوه به دوو سوجده، سوجدهیهک له پیش و سوجدهیهک
 بهدوایدا، هەر بۆیه پیگهیهکی تاییهتی ههیه، پیغهمبهری خودالله
 به ئەندازهی سوجده دریژی دهکردهوه و دهگهرایهوه بۆ لای
 پهروهردگاری، داوای لیخۆشبوونی لێ دهکرد و داوای رحمت و
 هیدایهت و رۆزی و ئارامیی لێ دهکرد^(۱)، ئەم دانیشته چیژ و دۆخیکی
 تاییهت به دل دهبهخشیت که جودایه له چیژ و دۆخی سوجده.

(۱) فەرموودهکه سهحیحه و ئەبو داود گێراویهتیهوه.
 دوعاکه بهم شیوهیهیه: (اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَاهْدِنِي وَارْزُقْنِي).

دانیشتنی نیوان سوژدهکان و چیژهکهی

بهنده لهم دانیشتنه‌دا دسته‌وئه ژنو له به‌ردهم په‌روه‌ردگاریدا
که‌وتوه، داوای لی‌بوردن ده‌کات له‌و تاوانه‌ی ئه‌نجامی داوه، به‌هیوای
ئه‌وه‌ی خودا لی‌ی خوش بی‌ت و ره‌حمی پی بکات و یارمه‌تی بدات
له‌سه‌ر ئه‌و نه‌فسه‌ی که‌ فه‌رمانده‌ره به‌خرابه.

پی‌غه‌مبه‌ری خودا **ﷺ** لهم دانیشتنه‌دا زور داوای لی‌خوشبوونی له
خودا ده‌کرد^(١) و زور ده‌گه‌رایه‌وه بو‌لای.

نه‌فست بخه شوینی که‌سیک که‌قه‌رزاره و حه‌قی خودای له‌لایه و
تویش که‌فیلی ئه‌ویت، قه‌رزاره‌که‌یش قه‌رزه‌که‌ دوا ده‌خات و فیلبازه،
تو که‌فیلیت و قه‌رزاره‌که‌یش ده‌بی‌ت حه‌قه‌که‌ بگه‌رینیته‌وه.

تویش یارمه‌تی ده‌ده‌یت هه‌تا ئه‌و حه‌قه‌ی له‌لایه بیداته‌وه و تویش
له‌که‌فیلییه‌که‌ رزگارت بی‌ت.

دل‌یش هاوبه‌شی نه‌فسه له‌خیر و شه‌ردا، له‌پادا‌شت و سزادا،
له‌ستاییش و سه‌رکونه‌کردندا، نه‌فس کاری راکردن و ده‌رچوونه
له‌کو‌تی به‌ندایه‌تی و به‌زایه‌دانی مافه‌کانی خودا، دل‌یش هاوبه‌ش و
ئه‌سیریته‌ی گه‌ر ده‌سه‌لاتی به‌هیز بی‌ت، ئه‌ویش هاوبه‌ش و ئه‌سیریته‌ی
گه‌ر ده‌سه‌لاتی به‌هیز بی‌ت.

(١) فه‌رمووده‌که‌ صه‌حیحه و ئیبنو ماجه گێراویه‌تیه‌وه.

ده‌عاکه‌ به‌د شته‌هه‌به: (رَبِّ اغْفِرْ لِي، رَبِّ اغْفِرْ لِي).

كۆكەرەھى ھەموو باشيپھەكان

بەندە كە سەرى بەرز كۆرەھە لە سوچدە، دەستەوئەژنۆ لە بەردەم خودادا دەوہستيت، داواى لیبوردن لە خودا دەكات لەوہى تیبدا بوو، بە ھیواى ئەوہى خودا رەحمى پى بکات و لىي خوش ببیت و ھیدایەتى بدات و پۆزى بدات و ئارامى پى ببەخشیت^(۱)، ئەم پینجە خیری دونیا و قیامەتى لەخۆ گرتووہ.

بەندە پىويستىەتى، بەلكو ناچارە بۆ ئەوہى بەرژەوہندیپھەكانى لە دونیا و قیامەتدا بەدەست بەینیت، ھەرۆھە دوورخستتەوہى ئەو شتانەى لە دونیا و قیامەتدا زیانى لى دەدات، ئەم دوعايەش گەرەنتى ئەوانەى بۆ دەكات. پۆزى بەرژەوہندیپھەكانى دونیای بۆ رادەكیشیت و سەلامەتیبش زیانەكانى لى دوور دەخاتەوہ، ھیدایەتیبش بەرژەوہندی قیامەتى تووش دەكات و لیخۆشبوونیش زیانەكانى لى دوور دەخاتەوہ، رەحمەتیبش ھەموو ئەوانە جەم دەكات.

(۱) دوعاكە بەم جۆرەيە: اللّٰهُمَّ اغفر لي وارحمني واجبرني واهدني وارزقني. (وەرگير)

سوجدہی دووم

دووباره وهک جاري پيشوو دهچيٽه وه سوجدہ، تهنه يهک سوجدہ نابات وهک چؤن يهک رکوعی برد، به هؤی فهزل و ريز و پيگهي سوجدہ له لای خودا، بهنده له کاتي سوجدہدا له هموو کات زياتر له خوداوه نزيکتره، له هموو کات زياتر چؤته ناو بهندايه تييه وه، هر بويه کراوه به کوٽايی رکاتيک و ئه وهی پيش ئه وهک پيشه کييهک وايه بؤی، پيگهي له نوڙدا وهک پيگهي ته وافکردنه له جهدا، وهک چؤن له سوجدہدا له هموو کات زياتر له خوداوه نزيکه، له مهناسيکه کانيشدا له کاتي ته وافدا له هموو کات زياتر ليوهی نزيکه.

هر بويه ههنديک له هاوه لان بهوانه يان وت که له کاتي ته وافدا قسهی دونيا ييان دهکرد: ئه وه باسی شتي وا دهکهيٽ؟ له ده ميکدا له کاتي سوورانده مان به ده وري که عبدها خو مان پيشاني خودا دهدين^(١).
هر بويه - خودايش زانتره - رکوع پيش سوجدہ خراوه، وهک پله بهنديهک و روښتن بؤ شتيک که له و بالاتره.

دانيشتنی ته حيات

له و ده مهی نوڙه کهی ته واو کرد و تهنه ئه وه مایه وه سه لام بداته وه، دانراوه له بهردهم خودادا دانيشيت و ستاييشی بکات به باشترين سلاو و ريز، که تهنه بؤ ئه و شياوه و شايانی کهسی تر نييه.

(١) خاوهنی وته ئيبنو عومه ره، الطبقات الكبرى لابن سعد: ٤/١٦٧

التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ

نه ریتی پاشاکان وایه که به چه ندین شیواز سلاویان لی بکریت به کرده وه و وته، که ملکه چی و ستاییشکردن و دوغای مانه وه و به رده و امبوونی پاشایه تییه که ی له خو بگریت، هه یه به سوجه بردن سلاوی لی دهکات، هه یه به ستاییشکردن سلاوی لی دهکات، هه یه به دوغای ته من دریژی و مانه وه سلاوی لی دهکات، هه یه هه موو ئه وانه له سلاوه که یدا کو دهکاته وه، پاشای حق خودای گوره له پیشتره به هه موو ئه و سلاوانه له لایهن ئافرینراوه کانیه وه، له حه قیقه تدا ته نها بو ئه وه، هه ر بو یه و تراوه مه به ست له التَّحِيَّاتُ: مانه وه ی مولک و دهسه لاته، و تراوه مانه وه و به رده و امییه که خودا شایه ستره به مه.

هه ر سلاویک که له پاشاکان ده کریت له سوجه بردن و ستاییش و مانه وه و به رده و امی، هه موو ئه وانه بو خودایه، هه ر بو یه ئه لیف و لامی پیوه یه و هه موو سلاویک ده گریته وه...

به پاشاکانین دهوت: ژیانیکی به رده و امت هه بیت، هه ندیکان ده یانوت: ده هه زار سال بژیت، خودا به رده و امی بدات به رۆژه کانت، خودا مانه وه ت دریژه پی بدات، هاوشیوه ی ئه مانه که مه به ست لی به رده و امی ژیان و دهسه لات و مولکه، مانه وه ی دهسه لات و ژیانیش ته نها بو ئه و زاته یه که هه میشه ده ژی و مردنی به سه ردا نایه ت، شایانی ئه و پاشایه یه که هه موو مولکه کان له ناو ده چن غه یری مولک و دهسه لات ی ئه و نه بیت.

و الصَّلَاةُ

دواتر به واوی عهتف وشه‌ی (الصَّلَاة) یشی عهتف کرده سه‌ری،
 به له‌فزی جه‌مع و مه‌عریفه بۆ ئەوه‌ی هه‌موو ئەو شتانه بگریته‌وه
 که وشه‌ی (الصلاة) ی بۆ به‌کار دیت به گشتی و تایبه‌ته‌وه، هه‌موو
 ئەوانه بۆ خودایه و ته‌نها شایسته‌یه به ئەو، مولک و گه‌وره‌یی هه‌ر
 بۆ خودایه، په‌رستش هه‌ر شایسته‌ی ئەوه، مولک و گه‌وره‌یی ته‌نها
 بۆ ئەوه، په‌رستش و رحمه‌ت ته‌نها شایانی ئەوه.

والطَّيِّبَاتُ

دواتر به واوی عهتف (الطَّيِّبَات) یشی عهتف کرده سهری، ئه مه یش
دوو شت له خووی ده گریت: په سن و مولک.

به نیسبهت په سنه که وه خودا پاکه، قسه کانیشی پاکه، هه موو
کرده وه کانی پاکه، تنها پاکیی لئ ودهر ده که ویت، تنها پاکیش دهریته
پالی، تنها پاکیش بهرز ده بیته وه بو لای، هه موو پاکي و چاکیه ک هر
بو خودایه به په سن و کرده وه و قسه و دانه پاله وه، هه موو پاکیک
دهدریته پالی، هه رچییه ک درایه پالی پاکه، گوفتار و رهفتاری پاک
هرر بو ئه وه، هه رچی دراوه ته پالی پاکه وهک ماله که ی، بهنده که ی،
روحه که ی، حوشتره که ی، بهه شته که ی.

هه روه ها واته هه رچی وشه ی پاکه تنها بو خودایه. وشه پاکه کان
به پاکراگرتنی و سوپاسکردنی و به گه وره دانانی و ریزلیگرتنی و
ستاییشکردنی ده گریته وه، ئه م وشه پاک و باشانه که ستاییشی خودای پی
ده گریت له گه ل و اتاکانیدا تنها بو خودایه و کهس هاوبه شی نییه تییدا، وهک:

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ. تَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ. وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ.

سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ.

سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ.

هه موو پاک و چاکیک بو ئه وه و له لای ئه وه، پاکه و تنها پاک
وهر ده گریت، په روه ردگاری پاکه کانه، له بهه شته که یدا دراوسیکانی
کهسه پاکه کانن.

پامینه له پاکترین وشه کان له دواوی قورئان که تنها شایسته ی
خودایه، که ئه وانیش بریتین له:

(سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ)

وشه‌ی (سُبْحَانَ اللَّهِ) هم‌موو پاکراگرتنیکی خودا له‌خوی ده‌گریت له که موکورتی و عهیب و خراپه، پاکراگرتنی له تایبه‌تمه‌ندیی ئافرینراوه‌کانی و چوواندن پیی.

وشه‌ی (الْحَمْدُ لِلَّهِ) هم‌موو کاملبوونیک له‌خوی ده‌گریت به‌قسه و کرده‌وه و په‌سنه‌وه له‌سه‌ر باشترین و کاملترین شیوه‌ی له‌ئه‌زهل و ئه‌به‌ده‌وه.

وشه‌ی (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) به‌تاكدانانی خودا له‌خوی ده‌گریت، هه‌روه‌ها هم‌موو په‌رستراویک جگه له‌ئه‌و باتله و تهنه‌ها خوی په‌رستراوی حه‌قه و شایانی په‌رستنه، هه‌رکه‌سیک جگه له‌ئه‌و بکاته په‌رستراوی خوی، وه‌ک که‌سیک وایه له‌ماله‌کانی جالجالوکه مالیکی دروست کردبییت و په‌نای بو بیات و نیشته‌جیی بییت.

وشه‌ی (اللَّهُ أَكْبَرُ) ئه‌وه له‌خوی ده‌گریت که خودا له‌هم‌موو شتیکی گه‌وره‌تر و مه‌زنتر و به‌رپیزتر و به‌هیتر و به‌تواناتر و زاناتره.

ئهم وشه‌ پاک و باشانه، خودی وشه‌که و واتا‌کانیشی تهنه‌ها بو خودایه و شایسته‌یه به‌و زاته.

السَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ

لهدوای ئه وهی سوپاس و ستاییشی خودای کرد، سلاو لهو بهندانهی خودا دهکات که هلی بژاردوون، ئه مهیش وهک ئه وهی جیبه جیکردنی ئه م ئایه ته بیته:

﴿ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ﴾^(۱)، واته: بلی: سوپاس و ستاییش بو خودای میهره بان، سلاو له سهر ئه و بهندانهش که هلی بژاردووه.

ههروهها ئه م سلاوکردنه له دوای سلاوکردنه له ئافرینه، له سلاوه که یشدا ئه و که سه پیش خراوه که له هه مووان زیاتر شایسته یه، ئه ویش پیغه مبهری خودایه ﷺ، که ئوممهت له سهر دهستی ئه و تووشی هه موو خیریک بووه، دواتر سلاو له خوئی دهکات، له گه ل بهنده باشه کانی خودا که تایبه ترینیان پیغه مبه رانه، پاشان هاوه لانی پیغه مبهری خودا ﷺ، ئه م سلاوه هه موو بهنده یه کی باش دهگریته وه له ئاسمان و زه ویدا.

شايەدىيە حق

لەدوای ئەوھى سالاوى کرد ئەوھى شايىستەى سالاوھ بە تايبەتى و گشتى، دانراوھ بۆى شايەتییە حق بەدات کە نوپۇز لەسەرى بونىاد نراوھ، ئەویش مافىکە لە مافەکانى، پىکەرە نەبىت سوودى پى ناگەيەنیت، ئەویش شايەتیدانە بۆ پىغەمبەرى خودا ﷺ بە پىغەمبەرايەتى، بەوھىش نوپۇزە کە کوتایى پى دىت، وھک چۆن عەبدوللاى كورى مەسعود دەفەر مووئیت:

(گەر ئەوھت وت، نوپۇزە کەت تەواو کردووھ و بەجىت هیناوھ، گەر ویستت هەستیت، هەستە، گەر ویستت دانیشیت، دانیشە).^(۱)

ئەمە یان مەبەستى تەواو بوونى نوپۇزە کە یە وھک کوفییە کان دەیلین، یان مەبەستى ئەوھیە نزیکە نوپۇزە کە کوتایى بیت وھک ئەھلى حىجاز و غەیری ئەوان وتوویمانە.

لەسەر هەردوو بۆچوونە کە، شايەتیدانى حق کراوھ بە کوتایى نوپۇز، وھک چۆن کراوھ بە کوتایى ژيانیش، هەرکە سىک کوتا وشەى (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) بیت، دەچیتە بەهەشتەوھ، وھک چۆن کە سىکیش کە دەستنوپۇز دەگریت، دانراوھ بۆى دەستنوپۇزە کە ی بە شايەتومان کوتایى پى بەینیت.

(۱) رواه أبوداود و كتاب الصلاة باب التشهد (۲۵۴/۱).

تهواو بوونی نویز

که نویزه کهی تهواو بوو، رپی پی دراوه داوای پیداو یستییه کانی بکات، پیش ئه وه تهوه سول بکات به سه لاواتدان له سه ر پیغه مبهری خودا ﷺ، چونکه مه زنترین وه سیله یه بو وه لامدانه وهی دوعا، وهک چون له فوزالهی کوری عه بیده وه هاتو وه که پیغه مبهری خودا ﷺ فه رموو یه تی: گهر یه کیکتان دوعای کرد، با سه ره تا سو پاس و ستاییشی خودا بکات، دواتر سه لاوات بدات له سه ر پیغه مبه ره کهی ﷺ، ئینجا داوای پیویستییه کهی بکات^(۱).

ته حیاتی ش وهک فه رموو ده که هاتو وه، سه ره تا کهی سو پاس و ستاییش کردنی خودایه، دواتر سه لاواتدانه له سه ر پیغه مبه ره کهی ﷺ، دواتر دوعا کردنه له کوتایی نویژدا، له داوای سه لاواتدانه که ئه و دوعایه دهکات که پی خۆشه بیکات، هاوشیوهی ئه مه ییش دانراوه بو ئه و که سه ی که گوئی له بانگیژه.

۱. بانگیژه که چی وت، ئه ویش بلیته وه.

۲. بلیت: (رَضِيتُ بِاللّٰهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا).

۳. داوای پله و پایه ی وه سیله و فه زیله بو پیغه مبهری خودا ﷺ بکات.

۴. دواتر سه لاوات بدات له سه ر پیغه مبهری خودا ﷺ.

۵. دواتر داوای پیویستییه کهی له خودا بکات.

ئه مه پینج سوننه ته له وه لامدانه وهی بانگیژ که پیویسته لی بیئاگا نه بین.

(۱) رواه الترمذي كتاب الدعوات، و قال الترمذي هذا حديث حسن صحيح.

پووکردنه خودا

راز و روح و کرۆکی نوئز ئه وهیه بهنده به هه موو بوونیه وه پوو بکاته خودا، وهک چۆن دروست نییه پووی له قیبله وهر بگیڕیت، به هه مان شیوهیش نابیت دلی له خودا وهر چهرخینیت بۆ شتیکی تر.

که عبه، که مالی خودایه، قیبله ی پوخسار و جهسته یه تی، پهروه ردگاری که عبهیش قیبله ی دل و روحیه تی، له نوئزه که یدا چه ندیک پووی له خودا بیت، خوداش بهو ئه ندازهیه پووی تی دهکات، گهر پشتی تی کرد، خودایش پشتی تی دهکات.

پووکردن له نوئزدا سی پیگه ی ههیه:

۱. پووکردنه دلی، که له وهسوهسه و ئه و بیرکردنه وانه دهپاریزیت که پاداشتی نوئزه که ی بهتال دهکاته وه یان که می دهکاته وه.

۲. پووکردنه خودا، ئه مهیش به وه دهبیت ههست به چاودیری خودا بکات، به جوړیک ههست بکات که دهیبینیت.

۳. پووکردنه واتای ئایه ته کانی و وردهکاری په رسته شه کانی نوئز بۆ ئه وهی حهقی خۆی پی بدات.

به ته و اوکردنی ئه م سی قوناغه، به جوانی نوئزه که ی ئه نجام داوه و بهرپای کردووه، خودایش به ئه ندازه ی ئه وه پوو دهکاته بهنده که ی.

که بهنده له بهرده میدا وهستا، ئه و پووی کردووه ته پاره ستاوی و مه زنییه که ی، که (الله اکبری) کرد، ئه و پووی کردووه ته که وره ییه که ی.

که ته سبیحات و ستایشی کرد، ئەوا پرووی کردووته نوری پرووی و پاکراگرتنی له وهی شایستهی ئەو نییه و ستایشکردنی به وهسفه جوانهکانی.

که په نای پی گرت، ئەوا پرووی کردووته گوشه به هیزهکەیی و سه رخصتتی بهندهکەیی و پاراستنی له دوژمنهکەیی.

که که لامهکەیی خویندهوه، ئەوا پرووی کردووته زانین و ناسینی که لامهکەیی، ههتا وهک ئەوهی دهیبینیت و له وتهکانیدا بهدی دهکات، وهک چون هندی له سه لهف فهرموویانه: (خوداوهند له وتهکانیدا خوی بو بهندهکانی ده ر خستوووه.)^(۱) له م دوخه دا پرووی کردووته زات و سیفات و کردهوه و بریار و ناوهکانی.

که کرنووشی برد، ئەوا پرووی کردووته شکو و مهزنی و عیززه تهکەیی، هه ر بویه بوی دانراوه بلیت: (سیحان ربي العظیم).

که سهری له کرنووش بهرز کردهوه، پرووی کردووته سوپاس و ستایشکردن و ریزلینان و په رستشکردن و به تاکدانانی له بهخشین و گرتنه وه دا.

که سووجهی برد، پرووی کردووته نزیکبوون لئی و ملکه چبوون بوی و خۆزه لیلکردن و شکان له بهرده میدا.

که سهری بهرز کردهوه و دهسته و ئەژنۆ وهستا، پرووی کردووته دهوله مهندي و بهخششهکەیی، پرووی کردووته میهره بانی و زور پیویستبوون پیی و ملکه چبوون و شکان له بهرده میدا، هه تا لئی خوش

(۱) خاوهنی وتهکه: جه عفهری کوری موحه ممه د سادقه، بروانه (أحياء علوم الدين)، ۲۸۷/۱.

بیت و رهحمی پی بکات و سه لامه تی بکات و هیدایهت و رۆزی بدات.
 که بۆ دانیشتنی ته حیات دانیشتن، دۆخیک و رۆوکردنیک تری
 ههیه، له دۆخی ئه و حاجیه دهچیت که ته وافی مالئاوایی دهکات،
 دلی ههستی به وه کردوو که له بهردهم پهروه رندگاریدا دهروات،
 ئه و له مپهر و مه شغه له تانه دهخاته رۆو که رپگری لئ دهکات
 له بهردهمیدا بوهستیت، دلی سزا و ئازاری ئه وهی چهشتوو، له
 ماوهی نویژه که دا رۆحی ههستی نزیکبوون له خودا و رۆوکردنه
 ئه و و سه ره نجامه که ی چهشتوو، دواتر دلی ههستی به وه کردوو
 به ده رچوونی له نویژه که ی دهگه رپته وه بۆ ئه وهی پیشوو، خه می
 ته و او بوونی نویژه که ی و فه راغه که ی هه لگرتوو و ده لیت خۆزگه
 بگه شتمایه به رۆژی دواپی، ده زانیت له مونا جاتی زاتیک دهروات که
 هه موو به خته وه ریبه ک له مونا جاتی ئه و دایه، بۆ مونا جاتی که سینک
 که ئازار و خه م و خه فهت و نه گبه تی له مونا جاتکردنیدایه، هه ست به
 ئه مه و ئه وه ناکات، ئیلا ئه و دله نه بیت که ئاوه دانه به یادی خودا و
 خوشویستن و شادومانبوون پی.

ويڻه نويز

که دلی ئارام بوو به یاد و وته و خویشویستن و پهرستشکردنی،
ئاسووده و چاوگهش بوو پی، به ئیمانکهی ئارامی به دهست هیئا،
ههستانی بهم دوو کاره کاریکی پیویسته بوی، به بی ئه وه نه ژیانی
ههیه، نه دلخووشی و بهخته وه ری.

ئه و شتانهی پی تا قی کراوه ته وه له نه فسی فه رمانده ر به خراپه
و ئاره زووه کانی و شهیتانی فریوده ر، ده بیته هوی له ده ستدانی
یان که مکردنه وهی به شه کهی له و شته، ره حمه تی خودایش وه های
خواست که نويزی بو دابنیت وه ک جیگره وه یه ک بو ئه وهی له ده ستی
چووه، ئه وهی بو بگه رینیته وه که رۆیشتوو، نویکه ره وه بیت بو
ئه وهی له ئیمانکهی دروستی کردوو، وینه ی نويزی له سه ر وینه ی
کرده وه کانی داناوه به خشوع و ملکه چیه وه، به ته سلیمبوونه وه،
هه موو ئه ندامیک له ئه ندامه کانی به شی خو ی له به ندایه تی پی داوه،
به ره م و روحه کهی له وه دا داناوه که به هه موو بوونیه وه روو
بکاته په روه ردگاری، پاداشته که یشی ئه وه یه لی نزیک ده بیته وه و
له دنیا و قیامه تا ریز و میهره بانیه کهی به ده ست ده هینیت، پیگه
و شوینی نويزی داناوه وه ک چوونه خزمه ت خودا و خو رازاندنه وه
بو خو پیشان دانی، وه ک یادخسته وه یه ک بو خو پیشان دانی گوره له و
رۆژه ی ده گات به دیداری خودا.

نوری دیده

وهك چۆن رۆژوو به رهه مه كهی پاكبوونه وهی دهروونه، به رهه می زه كاتیش پاكبوونه وهی سهروهت و سامانه، به رهه می چه جیش به دهستهینانی لیخوشبوونه، به رهه می جهادیش ته سلیم کردنی نه فسه كه خودا له بهنده كانی كریوه، به ههشتی کردوو به به هاكهی، به رهه می نوڤریش پروکردنه خودایه، ههروهها پروکردنی خودایشه بۆ بهنده كهی، له م پروکردنه دا به رهه می هه موو کرده وهكان ههیه، هه ر بۆیه پیغه مبه ری خودا ﷺ نه یفه رموو وه نوری دیده م كراوته ناو رۆژوو وهه، یان چه ج و عومره وه، به لكوو فه رموو یه تی: (نوری دیده م خراوته ناو نوڤر وهه)، نه یفه رموو خودی نوڤر هه كه، به لكوو چاوی گهش ده بیته به چوونه ناو نوڤر هه كه، وهك چۆن ئازیزیک چاوه گهش ده بیته به ده ستلیدانی خوشه ویسته كهی، كه سیکی ترساو چاوه گهش ده بیته به گه یشتنه ناو شوینه ئارامه كهی، چاوه گه شبوون به چوونه ناو شتیك كاملتر و ته واوتره له پیش ئه وهی بچیته ناوی.

خوشه ویست ﷺ كه ویستی بچیت بۆ لای ئارامكه ره وهی دل له ماندوویی و ناره چه تییه كان، فه رموو ی: (ئه ی بیلال، به نوڤر ئارامان بكه ره وه)، واته به رپای بكه بۆ ئه وهی بچه ویینه وه پیی له ماندوویی ئه و شتانه ی سه رقالی کردووین، وهك چۆن كه سیکی ماندوو ئیسراچه ت دهكات، هه ر هینده ی بگاته ماله وه و تییدا دابنیشیت.

ئاسووده بوون به نویژ

بروانه چۆن فهرمووی بمانحه وینه وه پیی، نه یفه رموو بحه وینه وه لئی، وهک چۆن که سیک وا ده لیت که نویژه که به بار و قهرز به سه ری وه ده زانیت، که دلی پر بووه له غهیری ئه و و له و شتانه دابراوه که پیوهی قاله و خوشه ویسته له لای، ده شزانی ده بیت هر نویژه که ی بکات، به زمانی حال و قالی ده لیت: نویژه که م ده که م و ئیسراحت ده که م لئی، نهک ئیسراحتی پی ده که م، ئه مه جوریکه و ئه وه ش جورئ تر، زور جیاوازن، ئه و که سهی وه ها ته ماشای نویژ ده کات که کوته بو ئه ندامه کانی و زیندانه بو دلی، به ربه سته له به رده م ده روونیدا، له گه ل ئه و که سهی نویژ نیعمه ته بو دلی و نوری دیده یه تی و ئارامی و ئیسراحته ته بو ئه ندامه کانی، بو ده روونیشی باخچه و چیژه.

یه که م: نویژ زیندانه بو نه فسی و کوته له وهی بکه ویته له ناوبه ره کانه وه، ئه مانه به هوی نویژه که یانه وه پاداشت وهر ده گرن و تاوانیان ده سریته وه، به ئه ندازهی به ندایه تیکردنیاں بو خودا له نویژه که دا به ره مه ند ده بن له ره حمی خودا.

ئه مه به ندیه که و چووه ته مالیک، به لام شتیک ریگره له نیوان ئه م و خاوه ن مالدا، واته له و دیو به ربه ستیکه وه یه، هر بو یه چاوه کانی گه ش نابیت، چوونکه له ناو به ربه سستی ئاره زوو ه کانی و هه وری حه زه کانی و دوو که لی ده روون و هه لمی ئاواته کانیدایه، دلش نه خوشه و نه فسش که و تووه به سه ر ئه و شتانه ی حه زی لئیته تی و داوای حه زه به په له که ی ده کات.

* به شه که ی تر که نویژ باخچه ی دلایانه، نوری دیده یانه، چیژی ده روونیا، به هه شتی ئه ندامه کانیانه، ئه وانه له نیو نیعمه تدا ده ژین.

نوڙي ئه مانه ده بيته هوي ئه وهى له خداوه نزيك ببنه وه و پيگه ي
 بهرز به ده ست بهين، هاوبه شي پيشين ده بن له پاداشتا و پيگه يان بهرز
 ده بيت و له خداوه نزيك ده بن، ئه مه يش به شيكي زياده يه له سه رووي
 پاداشته كه يانه وه، هر بويه پاشا له هر كه سيك رازي بيت پاداشتي
 ده داته وه و نزيكي ده كاته وه له خوي، وهك چون جادوو گه ره كان به
 فيرعه و نيان وت:

﴿ إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ ﴾

واته: پاداشتي كان ده ست ده كه ويت ئه گه ر ئيمه برده مانه وه؟!

فيرعه ون وتي: به لي، ئيوه له نزيكان و به ريزان ده بن.

ئهم بهنده يه چو وه ته نيو مالي پاشا و به ربه سته كه ي نيوانيانى لا
 داوه، چاوي گهش بووه و دهرووني ئارام بووه، دل و ئه ندامه كانى
 بوى كه چ بووه، ودها خوداي په رستووه وهك ئه وهى ده يبينيت و له
 وته كانيدا خوي بو ده ر خستووه.

ئهمه ئامازه و پوخته يهك بوو له چيڙي نوڙدا.

ئیبین قهیبم له لای ئایه تی
{ وَأَقِمْوَا الصَّلَاةَ }
ئاوای فهرموو...

په یام آی

به رپاکردنی نوێز

فه رمانمان پێ کراوه نوێزه کانمان به رپا بکهین، به جوانترین شیواز به رپای بکهین له وهستان و رکوع و سوجه و زیکره کان، خودای گه وره رزگار بوونی په یوه ست کردووه به خشوعی نوێز خوین له ناو نوێزه کهیدا، هه رکه سیک خشوعی له دهست بچیت، له ئه هلی رزگار بوون نییه، مه حالیشه خشوع له گه ل په له په لیدا بپته دی، به لکوو خشوع ته نها له گه ل سره وتندا دپته دی، هه تا سره وتن و ئارامبوون زیاتر بیت، خشوعیش زیاتر ده بیت، هه رده میکیش خشوعی که متر بیت، خیراییه که ی زیاتر ده بیت، هه تا جووله ی دهستی وهک گالته کردنی لی دیت که نه خشوعه، نه رووکردنه خودایه، نه ناسینی مافی به ندایه تییه، خودای گه وره هیش فه رموو یه تی:

{ وَأَقِمْوَا الصَّلَاةَ }^(١) { وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ }^(٢) { وَأَقِمْ الصَّلَاةَ }^(٣)

(١) سورة البقرة، الآية: ٤٣

(٢) سورة المائدة الآية: ٥٥

(٣) سورة العنكبوت، الآية: ٤٥

(فَاِذَا اَظْمَأْتَنْتُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلَاةَ) (١) (وَالْمُقِيْمِيْنَ الصَّلَاةَ) (٢)

ئيبراهيم فهرمووي: (رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيْمَ الصَّلَاةِ) (٣)

مووسا فهرمووي: (فَاَعْبُدْنِي وَاَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي) (٤)

له ههرشوينيكي قورئاندا باسي نوڙ ڪراوه، ئيلا له گهليدا باسي بهرپا ڪردي هاتووه، نوڙخوين ڪمهه، نهوهي نوڙهه ڪهي بهرپا دهڪات و ڪاري پي دهڪات و نوڙچاڪه ههر زور ڪمهه، وهڪ پيشهوا عومهه فهرمووي: حاجي ڪمهه و سواري زوره.

(١) سورة النساء، الآية: ١٠٣

(٢) سورة النساء، الآية: ١٦٢

(٣) سورة إبراهيم، الآية: ٤٠

(٤) سورة طه، الآية: ١٤

جورهگاني نويڙخوين

ههنديڪ له نويڙخوينهگان دهلين: هينده بهسه ناوهگهي له سهر جي بهه جي بيٽ، خوزگه نه نجامان دها، گهر نه وانه بيانزانيه به كه فريشتهگان نويڙهگانين بهرز دهكه نه وه، ده يخه نه بهردهم خوداي گه وره وهڪ نه و دياريينه ي خه لڪي له رپيه وه خويان نزيڪ دهكه نه وه له پاشا و گه وره گانيان، نه و كه سه ي چوه بؤ باشترين نه و شته ي كه له توانايدايه، به پي تو انيش جوان و باشي كردوه، دواتر بهمه خوي نزيڪ كردوه ته وه له و زاته ي توميدي پي هيه و لي دهرسيٽ، وهڪ نه و كه سه نييه چوه بؤ خراپترين شت له لاي، بؤ نه وه ي ئيسراحت بڪات له دهستي، دواتر ناردوه يه تي بؤ لاي كه سيڪ كه پيگهي نييه له لاي، نه و كه سه ي نويڙ به هاري دلي و ژيانيه تي، ئيسراحت و نوري ديديه تي، لابهري خه م و خه فه تيه تي، په ناگه يه تي له کاتي نارحه تي و سه ختيدا، وهڪ نه و كه سه نييه كه نويڙ كوته بؤ دل و نه ندامه گاني، وهڪ نه رڪ وايه له سهري و قورسه بؤي، له سهر نه م زور قورسه، به لام بؤ كه سه گهي تر نوري ديدو و ئيسراحتيه.

خوداي گه وره ده فه رموويٽ: ﴿وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾^(١)
 واته: په نا ببه نه بهر نارامگرتن و نويڙ، بيگومان نويڙ نه ركيكي گه وره و گرانه، مه گهر لاي نه وانه نه بي كه له خودا دهرسن. نه وانه ي كه پينان وايه بيگومان به خزمهت پهروه رديگاريان ده گهن، نه وان دلنيان بؤ لاي نه و ده گه رپينه وه.

له لايان گوره و گران بووه چونكه دليان خاليه له خوشه ويستي
و به گوره داناني خودا، دليان خاليه له ملکه چبوون بوي و ئوميدبوون
پي، ئاماده گي بهنده له نوڙدا و ملکه چبوون تييدا و به ته واوي
به جيگه ياندي و بهرپا کړدي به نه نده ي ئوميدبوونيه تي به خودا.

بهاي نوڙ

ئيمامي ئه حمده ده فهرموويت: به شيان له ئيسلام به ئه ندازه ي به شيانه له نوڙ، ئاره زوويان له ئيسلام به ئه ندازه ي ئاره زوويانه له نوڙ، ئه ي به نده ي خودا خوت بناسه، بترسه له وه ي بگه يته خودا و به شت له ئيسلامدا نه بيت، به شي ئيسلام له دلندا به ئه ندازه ي به شي نوڙه له دلندا.^(١)

به شي ئه و دلهي كه ئاوه دانه به خو شه ويستي خودا و ترس و ئوميد بوون پي و به گه وره داناني له نوڙدا، وهك به شي ئه و دله نيه كه خاليه له و شتانه و ويرانه، كه ئه و دوو دله له به ردهم خودادا وهستان، ئه و كه سه به دليكه وه ده وه ستيت كه ملكه چه بو خوا و نزيكه لي، سه لامه ته له شته خراپه كان، هه موو لاكاني پر كردووه له هه يبه ت، نوري ئيمان تييدا شه وق ده داته وه، به ربه ستي ده روون و دوو كه لي شه هه واتي لا چووه، له باخچه ي واتاكاني قورئاندا چيڙ وه ر ده گريت، دلي تيكه ل بووه به شادوماني باوه ر بوون به حه قيقه تي ناو و سيفاته به رزه كاني خودا، به جواني و كامل بوونه مه زنه كه ي، هه موو خه مي خودايه، چا ورپوشن بووه پي، هه ستي به نزيكه يه ك كردووه له خودا وه، نزيك بوونيك كه هاوشيوه ي نيه، دلي بو يه كلا كردووه ته وه و به هه موو بوونيه وه پووي تي كردووه، ئه م پووتيكردنه ي له نيوان دوو پووتيكردني په روه ر دگاريه تي، سه ره تا خودا پووي تي كردووه، به پووتيكردنه كه ي دلي كه مه ندكيشي لاي خوي كردووه، كه پووي كرده په روه ر دگاري، پووتيكردنيكي تري پي ده به خشيت كه له وه ي يه كه م ته واوتره.

دهستیکی نوڙ

لیڙه دا یه کیڅ له شته سه رسوور هینه ره کانی ناو و سیفاته به رزه کانی
خودا دیته دی، بو ئه و که سه ی دلی تیگه یشتووه له واتا کانی قورئان
و پرووناکیی باوه رپیوونی له گه ل دلیدا تیگه ل بووه، به جوړیک بو
هموو ناو و په سنیڅ شوینیڅ ده بینیت له نوڙه که یدا.

که له به رده م په روه ردگاریدا وه ستا، به دلی راوه ستاوی خودا و
به ریوه بردنی کاروباری هموو ئافریندراوه کان ده بینیت.

که وتی (الله اکبر)، مه زنی و گه وره ییه که ی ده بینیت.

که وتی: (سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ. وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ،
وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ)^(۱)، به دلی په روه ردگاریک ده بینیت که پاک و بیگه رده
له هموو نه نگییه ک، سه لاهه ته له هموو که موکورتیه ک، به هموو
جوړیک سوپاس و ستاییش کراوه، سوپاس و ستاییش کردنه که ی
په سنکردنی به هموو کاملبوونیڅ ده گریته وه، هه روه ها (وتَبَارَكَ اسْمُهُ)
به ریی ده کات له هموو که موکورتیه ک، ناوی ئه و زاته له سه ر که م
به ینریت زور ده بیت، له سه ر خیر به ینریت ئیلا گه شه ی پی ده کات و
به فه پی ده کات، له سه ر هه ر دردیڅ به ینریت ئیلا لای ده بات، له سه ر
شه یتانیش به ینریت به رسوایی و شکسته وه ده گریته وه، ته واوی ناو
له ته واویتی ناونراوه که وه یه، که ئه مه پیگه و پایه ی ناوه که ی بیت که
له گه لیدا هیچ شتیڅ له ئاسمان و زه ویدا زیانت پی ناگه یه نن، ئه وا پیگه
و پایه ی ناونراوه که بالاتر و مه زنتره.

(۱) رواه مسلم (۳۹۹)

(وَتَعَالَى جَدُّكَ) واته: مه زنی و گه وره ییه که ی بهرز و بلنده و سه رکه و تووه به سهر هموو مه زنییه کدا، پیگه که ی بهرز بووه ته وه به سهر هموو پیگه یه کدا، دهسه لاته که ی زاله به سهر هموو دهسه لاتیکدا، دهسه لاتی گوره و مه زنه له وه ی هاوبه شی هه بیته له مولکیدان یان له خوداوه نیدان، یان له کرده وه و سیفاته کانیدان، وهک چون په رییه باوه رداره که وتی:

﴿وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا﴾^(١)

واته: پهروه رددگاری پایه بلندمان مه زن و گه وره یه، نه و زاته نه هاوسه ری بریار داوه، نه نه وه.

له م وشانه دا چه ندین حه قیقه تی ناو و سیفاته به رزه کانی خودا به دهر که و تووه له سهر نه و دلله ی که دهیزانیت و حه قیقه ته کانی پهک نه خستوه.

په ناگرتن به خودا

که وتی: (أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ)، په نای بردووه بو گوشه به هیزه که ی خودا، پشتی به ستووه به هول و توانای خودا له و دوژمنه ی که دهیه ویت له پهروه رددگاری دای بپریت و له نزیکبوون لئی دووری بخاته وه، بو نه وه ی بچیته خراپترین دوخه وه.

﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾

که ده لیت: ﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾، که میک ده وه ستیت و چاوه ری و هلامی په روه ردگاری ده کات که ده فهرموویت: (بهنده کهم سوپاسی کردم) که ده لیت: ﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾، چاوه ری و هلامی په روه ردگاری ده کات که ده فهرموویت: (بهنده کهم ستاییشی کردم)، که ده لیت: ﴿ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴾، چاوه ری و هلامی په روه ردگاری ده کات که ده فهرموویت: (بهنده کهم ریږی لی گرتم). نای له چيڙی دلی و چاوه شی و خوشی د هروونی به و تهی په روه ردگاری: (بهنده کهم) که سی جار ده لیت وه، وه لاهی گهر دوو که لی شه هوات و هوری د هروون له سهر دله کان نه بوایه، دلخوشی و ئاسوودهی زال د بوو به سهریدا به هوی و تهی په روه ردگار و ئافرینه ر و په رستراوی: (بهنده کهم سوپاسی کردم)، (بهنده کهم ستاییشی کردم)، (بهنده کهم ریږی لی گرتم).

دواتر بوار هه یه بو دلی بو بینینی ئه م سی ناوه که بنچینه ی هه موو ناوه جوانه کانی خودان، که بریتین له: (الله، رب، الرحمن) له باسکردنی ئه و ناوانه دا به دلی په روه ردگاریکی په رستراوی مه و جوودی بینی، ته نها ئه و شایسته ی په رستشه، روخساره کان بو ی که چن، هه موو بوونه و هر بو ی که چن، دهنگه کان بو ی نه وین:

﴿ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ﴾^(۱)، واته: هه ر هوت ئاسمانه کان و زهوی و هه موو ئه وانه ی که تیایاندا هه ن، ته سیبحات و ستاییشی ئه و زاته ده کن، هیچ شتی که نییه له م بوونه و هرده که ته سیبحات و ستاییش و سوپاسی ئه و زاته نه کات.

(۱) سورة الإسراء، الآية: ۴۴

﴿وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ﴾^(۱)، واته: ئه وهی له ئاسمانه کان و زه ویدایه ته نیا هیی خودایه، هه موویان هر بو خودا گهر دنکه چن.

به هه مان شیوه ئاسمان و زه ویی ئافراندوو له گهل ئه وهیشی له نیوانیاندایه، پهری و مروف و بالنده و ئاژهل و به ههشت و دوزهخی ئافراندوو، پیغه مبه رانی ناردوو، کتییی دابه زاندوو و شه ریه تی داناوه، به نده کانی په یوه یست کردوو به فه رمان و ریگریه وه. دواتر له کاتی وتنی: ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾، په روه ردگار یک ده بنینیت که پاره ستاوه به زاتی خو یه وه، راگری هه موو شتی که، سه ره رشتیار و راگیرکاری هه موو نه فسیکه به خیر و شه ری هه وه، چوو ته سه ر عه ر شه که ی، به ته نها کاروباری به نده کانی به ریوه ده بات، به ریوه بردن هه مووی به ده ست ئه وه، سه ره نجامی هه موو کاره کانیش بو لای ئه وه، مه پراسیمی به ریوه بردن له لای ئه وه وه داده به زیت له سه ر دهستی فریشته کانی به به خشین و گرتنه وه، به نه ویکردن و به رزکردنه وه، به مردن و ژپانه وه، به ته وه به کردن و دوورخستنه وه، به رۆزیگرتنه وه و به فراوانکردنی رۆزی، دوورخستنه وهی ناره حه تی و به هانا هانتی تامه زرۆکان و وه لامدانه وهی لیتقه و ماوه کان: ﴿يَسْئَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾، واته: ئه وهی له ئاسمانه کان و زه ویدایه داوای پیویستیان له خودا ده که ن، هه موو رۆژیک به کاریکه وه خه ریکه.

به هه رکه سیکی به خشی که س ناتوانیت ریگری بکات، له هه رکه سیکی گرتنه وه که س ناتوانیت پیی به خشیت، تی هه لچوونه وه به برپاره کانیدا نییه، فه رمانه کانی ره ت نا کریتنه وه، وته کانی گۆرانی به سه ردا نایه ت، فریشته کان و جبریل به رز ده بنه وه بو لای، سه ره تا

و ڪوڙي رڳو ڪردهوي بهندهڪاني پيشان دهريت، چارهونوس و
قهدر ديارى دهڪات، ڪاتيش بڻ پرودانين دادهنيت، دواتر چارهونوس
و قهدهرڪه دهبات بهرهو ڪاتهڪهي، هموو ئهمانه بهريوه دهبات
لهگهڻ پاراستني و بهرڙهوهنديهڪاني.

﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾

دواتر له کاتی ناوهینانی ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ په روه ردگاریک ده بینیت که باشه
 بو بهنده کانی به هه موو جوړه کانی باشبوون، جوړه ها نیعمه تی پړاندووه
 به سه ریاندا، په حمه ت و زانسته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، هه موو
 ئافریندراویک به هر مه مند بووه له نیعمه ت و فزله که ی، په حمه ته که ی
 هه موو شتیکی گرتووه ته وه، نیعمه ته کانی هه موو زیندووه یه کی
 گرتووه ته وه، په حمه ته که ی گه یشتووه به و شوینه ی که زانسته که ی پی
 گه یشتووه، به په حمه تی خوی چووه ته سه ر عه رشه که ی، به په حمه تی
 خوی بوونه وه ری ئافراندووه و کتیبه کانی دابه زاندووه، به په حمه تی
 خوی پیغه مبه رانی ناردووه و شه ریعه تی داناوه، به هه شت و دوزه خی
 به په حمه تی خوی ئافراندووه، ئه و قامچییه یه که بهنده باوه رداره کانی
 پی ده بات به ره و به هه شت، تاوانی یه کخواناسه کانی پی لا ده دات، ئه و
 زیندانه یه که دوژمنه کانی تییدا زیندانی ده کات.

پامینه له و په حمه ته ی که له فه رمان و پیگری و ئاموژگارییه کانیدایه،
 له و نیعمه ته فراوانه ی تییدایه، پامینه له و په حمه ت و نیعمه ته ی
 له ناویدایه، په حمه ت هوکاریکه بو په یوه ستبوون له گه ل بهنده کانیدا،
 وه ک چون به ندایه تی هوکاریکه بو په یوه ستبوون پیوه ی، له مان
 به ندایه تی و له ویش په حمه ت.

له تایبه تترین دیمه نی ئه م ناوه، ئه وه یه نویژخوین به شی خوی ببینیت
 له و په حمه ته ی که وای لی کردووه له به رده م په روه ردگاریدا بوه ستیت،
 به شایانی ئه وه ی زانیوه به ندایه تی بکات و مونا جاتی له گه ل بکات،
 به می به خشیوه و له یه کیکی تری گرتووه ته وه، دلی روو کردووه ته خوی
 و دلی که سیکی تری وه ر چه رخانندووه، ئه مه له میهری خودایه بوی.

﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾

که دهلیت: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾ لیره دا شکومه ندییه ک دهبیت که تنها شایسته به په روهردگاری پادشای حق، پاشایه کی به هیز دهبیت، هموو نافریندراوه کان بوی که چن، پوخساره کان بوی نهوین، هموو ملهوره کان بوی مه زنییه که ی زلیل بوون، هموو به هیزیک که چ بووه بوی به هیزیه که ی، به دلی پادشایه ک دهبیت که له سهر عرشه که یه تی، بوی عزیزه ته که ی پوخساره کان که چ ده بن و سوجه ده بن، نه گهر حه قیقه تی سیفه تی (الملك) په ک نه خات، نه وا حه قیقه تی ناو و سیفاته کانی دهبیت، که په کخستی، په کخستی پادشایه تییه که یه تی و نکولیکردنیه تی، پاشای حه ق و خاوه ن پاشایه تی ته واو: به دی نایه ت ئیلا ده بیت زیندوو بیت، راگر و سهرپه رشتیاری دروستکراوه کانی بیت، بینه ر و بیسه ر بیت، به توانا بیت و توانای گوکردنی هه بیت، فه رمان و ریگری دهر بکات، له سهر ته ختی ده سه لاته که ی بیت و زال بیت، فه رمانه کانی بنیریت بوی نه وسهری مه مله که ته که ی، رازی بیت له وهی شایسته ی رازیبوونه، ستاییشی بکات و ریژی لی بگریت و نزیک بکاته وه، هه روه ها تووره بیت له وهی شایسته ی تووره بوونه، سزای بدات و سووکی بکات و دووری بخاته وه، کی ویست سزای بدات، په حمیش به وه بکات که ویستی لییه تی، به خشیت به وهی ویستی لییه تی، نه وهیش نزیک بکاته وه که ویستی لییه تی، شوینی سزای هه یه که دوزه خه، شوینی به خته وه ربوونی هه یه که به هشته، هه رکه سیک شتیک له مانه به تال بکاته وه، یان نکولی حه قیقه ته که ی بکات، نه وا تانه ی داوه له پاشایه تی خودا و کاملبوون و ته واویتییه که ی، هه روه ها که سیک نکولی عمومی قه زاوقه دهره که ی بکات، نه وا نکولی گشتگیری مولک و کاملبوونی خودای کردووه، نویژخوین شکو و مه زنی په روهردگاری دهبیت له کاتی وتتی: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾ دا.

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

که دهلیت: ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ نهینی و رازی دروستکردن و بریاردانی تیدایه، نهینی و رازی دونیا و قیامهتی تیدایه، مهزنتترین ئامانج و باشترین ئامرازی لهخوی گرتوو، مهزنتترین ئامانج بهندایه تیکردنیته، باشترین ئامرازی یارمه تیبه که یه تی، تهنا ئه و شایسته ی په رسته شه، تهنا ئه ویش یارمه تیده ره بو په رسته شکردنی، بهندایه تیکردنی مهزنتترین ئامانجه، یارمه تیدانیشی باشترین ئامرازه، خودا سه د و چوار کتیبی ناردوو ته خواره وه، واتای هه مووی له چوار په رتوو کدا کو کردوو ته وه، که بریتین له: تهورات و ئینجیل، قورئان و زه بور. واتای ئه و چواره یشی له قورئاندا کو کردوو ته وه، واتای ئه وه یشی له موفه سه له کاندا کو کردوو ته وه، واتای ئه وه یشی له فاتیحه دا کو کردوو ته وه، واتاکانی سوره تی فاتیحه یشی له ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ دا کو کردوو ته وه.

ئهم وشه یه دوو جوړ ته وحیدی له خوی گرتوو، ئه وانیش:

۱- ته وحیدی ربوبیه ت.

۲- ته وحیدی ئولوهیه ت.

ههروه ها په رسته ش به ناوه کانی (رب و الله) ی له خو گرتوو، به ئولوهیه ته که ی په رسته ش ده کریت و پشت به ربوبیه ته که ی ده به ستریت، به په رحمه تی خوی خه لکی هیدایه ت ده دات بو ریگی راست، یه که مین سوره ته که ناوی: (الله، رب، الرحمن) ی تیدا باس کراوه، وهک مهزنتترین داواکاریه کان له په رسته شکردن و پشتیبه ستن و هیدایه ته که ی، تهنا خودا هه موو ئه وانه ده به خشیت، تهنا ئه ویش یارمه تیت ده دات بو په رسته شکردنی، تهنا ئه ویش هیدایه ت ده دات.

﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾

له کاتی وتنی: ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ دا، ده بینیت چهندی پیویست و ئاتاجی ئەم بابەتەیه، بۆ هیچ شتیکی تر هینده ئاتاج نییه، له ههموو هه ناسه یه ک و چاوتروو کاندیکدا پیویستی پییه تی، ئەمهش داواکراوه له م دو عایه دا، که ته واو نابیت ئیلا به هیدایه تان نه بیت بۆ ئەو ریگایه ی که ده گات به خودا و هیدایه توه رگرتنیش له و ریگایه دا، که ئەویش هیدایه ته له ورده کارییه کاندای و بوونی توانایه له سه ر کرده وه و ویسته که ی و ئەنجامدانی و مؤفه قبوونی بۆ ئەوه ی به و شیوازه بیت که خودا لئی رازییه و پیی خو شه، هه روه ها بیپاریزیت له تیکده ره کانی له کاتی ئەنجامدانی و دوا ی ئەنجامدانیشی.

(آمین) کردن

که له م ستاییش و دوعا و ته وحیده ته واو ده بیئت، بوی دانراوه ئامین بکات له سهر ئه وانه، که وهک لیدانی مؤریک وایه لئی، که فریشته کانی ئاسمان په سه ندیان کردووه، ئەم ئامینکردنه له جوانکاری نویژه، وهک چون ده سته بزکردنه وه جوانکاری نویژه، که شوینکه وتنی سوننهت و به گه وره دانانی فرمانی خودایه، په رستشی ده سته کانه و دروشمی گواستنه وهیه له روکنیکه وه بۆ روکنیکی تر.

دواتر مونا جات له گه ل خودادا ده کات به وته کانی و به گوینگرتن له ئیمام به بیده نگبوونی و ئاماده بوونی دلی، باشترین زیگری نویژ زیگری به پیوه وه ستانه، جوانترین شیواز شیوازی وه ستانه، ههر بویه تایبته کراوه به سوپاس و ستاییشکردن و به مه زندانانی خودا و خویندنه وهی که لامه کهی، ههر بویه ریگریمان لی کراوه له رکوع و سوجه دا قورئان بخوینین؛ چونکه ئەوه دوو حاله تی زه لیلی و ملکه چی و سره وتن و نه ویبوونه، ههر بویه به پیی شیوازه کهی زیگری تایبته به خوی بۆ دانراوه.

رکوع

ئەو کەسەى دەچىئە رکوع، بۆى دانراوه باسى مەزنىى پەرورەدگارى بکات لە کاتى نەویبوون و سرەوتن و ملکەچبوونى، خودا پەسن دەکریت بە مەزنىیەک، کە هاوئاھەنگ بىت لە گەل شکۆ و گەرەبىیە کەیدا، باشتەرىن زىکر کە لە رکوعدا بوتریت (سبحان ربى العظیم)ە، چونکە خودا فەرمانى بەمە کردوو، پىغەمبەرى خودا ﷺ کە نىردەى نىوان ئەو و بەندەکانیەتى، شوینی ئەم زىکرەى دىارى کردوو، ئەو دەمەى ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ دابەزى، فەرمووی: (بىخەنە رکوعە کانتانەو) (۱).

لەلای زۆرىک لە زانایان هەرکەسىک بە قەستى تەرکى بکات، نوێژەکەى بەتالە، هەرکەسىکیش بىرى بچیت، پىویستە سوژدەى سەهوى بۆ ببات، ئەمە بۆچوونى ئىمامى ئەحمەد و ئەوانەى کە هاوڤاى بوونە لە پىشەوایانى فەرموودە و سوننەت، فەرمانکردنى بەمە هىچى کەمتر نىیە لەوەى فەرمانى پى کراوه لە تەحیادتدا سەلاوات لەسەر پىغەمبەرى خودا بدات، واجبوونى هىچى کەمتر نىیە لە واجبوونى دانانى دەست و ناوچاوان لە سوژدەدا، پوختەى قسان: ڤاز و نەینىیى رکوع بە گەرەدانانى خودایە بە دل و جەستە و قسە، هەر بۆیە پىغەمبەرى خودا ﷺ فەرمووی: (ئەمما رکوع پەرورەدگارى تىدا بە گەرە بزانن) (۲).

(۱) أبو داود (۸۶۹)

(۲) رواه مسلم

هستانهوه له رکوع

دواتر سهري بهرز دهکاتهوه و دهگه پښتهوه بو ته و او ترين وتهی، دروشمی ئەم روکنه سوپاس و ستاییشکردن و بهگه وره دانانی خودایه، سه رهتای ئەم دروشمه وتهی نویژ خوینه که دهلیت: (سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ)، واته بیستنی که بیستنی و هرگرتن و وه لامدانه وهیه، دواتر تکا دهکات به: (رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَمَا بَيْنَهُمَا، وَمِلءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ)، واوی نیوان ئەو دوو وشهیه فه راموش ناکریت (رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ)، له ههردوو سه حیه که دا هاتوو و وتنی سوننهته، ئەو واوه و هها دهکات وته که وهک دوو پرستهی سه ره به خوئی لی بیت، وتنی (رَبَّنَا) واته تو پهروهردگار و پاشایه کی راوه ستاوی که جلهوی هه موو کاره کانی به دهسته، هه موو کاره کانی دهگه پښتهوه بو لای، دواتر عه تفکردنی (رَبَّنَا) بو سهر (وَلَكَ الْحَمْدُ)، واتای ئەوه له خوئی دهگریت مولک و سوپاسگوزاری بو خودایه، خودایه سوپاسمان کردیت و سوپاسگوزاریش هه ر بو تو یه.

دواتر باسی پیگه ی ئەم سوپاسه دهکات، باسی مه زنی و په سنه که ی دهکات، دهلیت: (مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَمَا بَيْنَهُمَا، وَمِلءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ)، واته: پر به جیهانی سه ره وه و خواره وه و فه زای نیوانیشیان، ئەم سوپاس و ستاییشه هه موو بوونه وه ری گرتوته وه، ئەوهش پر دهکات که دواتر خودا دهیئافرینیت و ویستی لییه تی، سوپاس و ستاییشی هه موو مه وجوو دیکی پر کردوو، ئەوهیشی که دیته بوون. ئەمه باشتترین دیاری کردنیه تی، و تراوه: هه رشتیکت ویست له و دیو جیهانه وه، ئەو دهمه وشه ی (بعد) له یه که مدا بو زهمانه و له دووه مدا بو مه کانه.

دوا ی ئەوه دهلیت: (أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ)، به مهیش دهگه پښتهوه بو ئەوه ی که نویژه که ی پی دهست پی کرد، له سوپاس و ستاییشکردن

و به‌گه‌وره‌دانانی خودا، دواتر ده‌لایت: **(أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ وَكُنَّا لَكَ عَبْدًا)** وهک دانپیدانان به سوپاس و ستاییشکردن و به‌گه‌وره‌دانانی خودا، ئەمەیش ره‌واترین شته، که به‌نده و توویه‌تی، دواى ئەمەیش دانی نا به به‌ندایه‌تیدا، ئەمەیش بریاریکی گشتیه بو هه‌موو به‌نده‌کان، دواتر ده‌لایت: **(اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ)** (۱) له‌دواى ته‌واوبوون له‌نویژ هه‌مان شت ده‌لایت، له‌م دوو شوینه‌دا دان ده‌نیت به‌تاک و ته‌نهایه‌که‌یدا و هه‌موو نیعمه‌ته‌کانیش له‌وه‌وه‌یه، ئەمەیش چه‌ند شتیک له‌خوی ده‌گریت:

یه‌که‌میان: تاک و ته‌نهایه له به‌خشین و گرته‌وه‌دا.

دووهمیان: که خودا به‌خشی به یه‌کیک، هیچ که‌سیک ناتوانیت ریگری بکات له‌و به‌خشینه، که گرتیه‌وه، که‌س ناتوانیت ئەو شته ببه‌خشیت که گرتوویه‌تیه‌وه.

سییه‌میان: ره‌چه‌له‌ک و به‌شیان له ده‌سه‌لات و مولک و سه‌رؤکایه‌تی و زه‌نگینی و خوشگوزهرانی و شتی تریش، له‌لای خودا هیچ سوودیک ناگه‌یه‌نیت، له سزاکه‌ی پزگاری ناکات، له‌و نزیکى ناکاته‌وه، به‌لکوو تا‌عه‌ت و ئەنجامدانی ئەوه‌ی پی‌ی رازییه سوودی پی‌ی ده‌گه‌یه‌نیت.

دواتر کۆتایی به‌مه ده‌هینیت به: **(اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَالْبَرْدِ)** (۲)، وهک چون به‌مه ده‌ستی کرد به پکاته‌که، هه‌روه‌ها نویژه‌که‌یشی به داواى لی‌خوشبوون کۆتایی پی‌ی ده‌هینیت، له سه‌ره‌تا و ناوه‌راست و کۆتایی نویژه‌که‌یدا داواى لی‌خوشبوون ده‌کات، ئەم

(۱) رواه مسلم (۴۷۱)

(۲) رواه مسلم (۴۷۶)

پوکنه باشتین زیکر و به سوودترین دوعای له خو گرتووہ: له سوپاس و ستاییشکردن و به گه وره دانانی خودا، داننان به به ندایه تی و یه کتاپه رستی و پاکبوونه وه له تاوان و هه له کانی، ئه م زیکره خودی خوئی مه به سته له پوکنیکی دیاریکراودا، که جیایه له رکوع و سوجده.

سوجدہ

دواتر (الله أكبر) دهکات و دهچيٽه سوجدہ و دستهکانى بهرز ناکاتهوه، چونکه ههردوو دست دهچنه سوجدہ وهک چۆن روخسار دهچيٽ، نهوى دهبن بۆ په رسته شهکيان، ئەمەيش واى کردووه که بهرزى نهکاتهوه، هه ر بۆيه له کاتى ههستانهوه له سوجدەيش دستى بهرز ناکاتهوه؛ چونکه له گه ليدا بهرز دهبنهوه، وهک چۆن له گه ليدا داده نريٽ، سوجدہ له کاملترين شيواز و ئەوپهري بهندايه تيدا دانراوه (له هه مووشيان زياتر ئەندامه کان له په رسته شدايه، به جورىک، هه موو به شيک له جهسته پشكى خۆى وەر دهگرٽ له بهندايه تیکردن).

سوجدہ نهينى و رازى نويژه، مه زنترين روکنيه تى و کوٽايى رکاته، روکنهکانى پيشووى وهک پيشه کيهک وايه بۆى، وهک ته وافکردنى زيارهت وايه له جهدا، ئامانجى جهجه و شوينى چوونه-خزمهت خودا و زياره تکردنيه تى و ئەوهى پيش ئەوه ديت وهک پيشه کيهک وايه بۆى.

هه ر بۆيه بهنده له سوجدهدا له هه موو کات زياتر له خوداوه نزیکتره، باشترين دۆخيش ئەو دۆخهيه که له خوداوه نزیکتره، هه ر له بهر ئەمەيش دوعا له م دۆخه دا نزیکتره له وه لامدانهوه.

ئەسلى مروّف

خودا مروّفى لە زەوى ئافراندوو، ھەر بۆيە شايستەيە بەوھى لە ئەسلى خۆى دەر نەچىت، بەلکوو بگەرپىتەوہ بۆ لای گەر تەبيعەت و نەفسى ئەوہيان خواست لىي دەر بچىت، چوونکہ مروّف گەر تەبيعەت و داخوازىيەکانى نەفسى رەھا بکات، لووتبەرزى دەنويىت و خراپ دەبىت، لەو ئەسلە دەر دەچىت کہ لىي ئافریندراوہ، باز دەدات بەسەر مافى پەرودگاریدا لە گەرورەيى و مەزنى، لەو دووانە دای دەبرىت، لەبەر ئەوہ فەرمانى پى کراوہ سوجدە ببات وەک ملکہ چىيەک بۆ مەزنى پەرودگار و ئافرینەرى، وەک خشوع و زەليلبوون لە بەردەمىدا، خۆشکاندن بۆى، ئەم خشوع و ملکہ چى و زەليلبوونە دەيگەرپىتەوہ بۆ بەندايەتیکردن، دەگاتەوہ بەوھى بە ھۆى بىئاگايى و پشتەلکردنەوہ تووشى ھاتبوو، کہ لە ئەسلەکەى دەرى کردبوو.

پەرەويى حەقىقەتى ئەو خۆلەى کرد لىي ئافریندراوہ، بەرپىزترین و بەرزترین شت تىيدا کہ روخسارە دەيخاتە سەر زەوى، لە بەردەم خودادا بەرزترین شتى بەملکہ چىيەوہ بۆ نەوى کردووہ، بە ملکہ چبوون بۆى و زەليلبوون بە مەزنىيەکەى و ملدان بۆ بەھىزييەکەى، ئەمەش ئامانجى خشوعى رووکەشە، خودا لە زەوى ئافراندووئەتى کہ زەليلە بۆ پىنان پىيدا، بەکارى ھىناوہ تىيدا، دەيگەرپىتەوہ بۆ ناوى و بەلنىشى داوہ لەوہوہ دەرى دەکاتەوہ، باوک و دايک و ئەسل و فەسلىيەتى، بەزىندوووى لەسەرئەتى، بەمردوووى لە سکىدايە، پاکە و کراوہ بە مزگەوت بۆى، فەرمانى پى کراوہ بە سوجدەبردن، کہ ئامانجى ملکہ چبوونى رووکەشە، بەندايەتى سەرچەم ئەندامەکانى

لەخۆ گرتوۋە، روخسارى دەگەوزىنىت لە خۆلدا ۋەك ملدان ۋ
خاكيوون ۋ ملكەچى بۆ خودا.

مەسروق بە سەئىدى كورپى جوبىرى ۋت: هېچ شتىك نەماۋە
ئارەزوومان بۆى ھەيىت، ئىللا ئەۋە نەبىت روخسارمان بگەوزىنن لە
خۆلدا بۆى^(۱).

سوننه ته گاني سوجده

پيغه مبهري خودا ﷺ له کاتي سوجده دا پرووي له زهوي نه ده پاراست، به لکوو گهر بوي بهاتايه ته پيش، نه نجامي ددها، هر بويه له نيو قوراودا سوجده ي بردووه (۱).

له بهر نه هميش له کالمي سوجده نه وه يه له سهر هوت نه ندانم سوجده بريت: (ناوچه وان و لووت، ههردوو دهست، هر دوو نه ژنو، سينگه پي)، نه مه فرزه و خودا و پيغه مبهره که ي ﷺ فه رمانيان پي کردووه و پيغه مبهريش گه ياندوويه تي به نوممه ته که ي.

له کالمبووني واجبه که يان سوننه ته که ي نه وه يه:

روخساري بدات له زهوي و ئيعتماد بخاته سهر زهوي، به جوړيک قورسايي سهر ي بخاته سهر زهوي و پشتيشي به رزتر بيت له ئاستي سهر ي، نه مه له ته واوئيتي سوجده يه.

له کالمبووني سوجده نه وه يه له سهر شيوازيک بيت که هه موو نه ندانم گاني جهسته پشکي هه بيت له ملکه چي، سکی له راني جيا بيت، راني له پييه گاني جيا بيت، ههردوو دهستي که ميک دوور بيت له له لاکاني، راي نه خات له سهر زهوي، بو نه وه ي هه موو نه ندانم گاني به ندایه تي خوي بهر بکه وئيت.

هر بويه که شهيتان ده بينيت نه وه ي ئادم سوجده ده بات، ده چي ته سوو چي که وه ده گري و ده لئيت: فه رمان ي پي کرا سوجده بيات، سوجده ي

برد، بههشتی بۆ ههیه، فهرومانم پی کرا سوجده ببهم، سوجدهم نهبرد،
دوزهخم بۆ ههیه^(۱).

خودا ستاییشی ئهوانه‌ی کردوو ه که گوئیستی وتهی خودا دهبن
و دهکهونه سوجده، سه‌رکۆنه‌ی ئهوانه‌یشی کردوو ه که سوجده
نابهن لهو دهمه‌دا، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه‌یش وتهی ئهوانه به‌هیزتره که به
واجبی ده‌زانن، ئه‌و ده‌مه‌ی ساحیره‌کان راستگویی موسا و درۆزنی
فیرعه‌ونیان زانی، سوجده‌یان بۆ په‌روه‌ردگاریان برد، ئه‌م سوجده‌یه
سه‌ره‌تای به‌خته‌وه‌ری و لیخۆشبوونیان بوو له‌و ته‌مه‌نه‌ی له‌ جادوودا
به‌سه‌ریان بردبوو، خودا باسی هه‌موو ئافریندراوه‌کانی کردوو ه که
سوجده‌ی بۆ ده‌بن، ده‌فه‌رموویت: **﴿وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
لأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَلَمَلَكَةٍ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ (٤٩) يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ
وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾**^(۲)

واته: هه‌رچی له‌ ئاسمانه‌کان و هه‌رچی له‌ زه‌ویدا هه‌یه سوجده ده‌بن
بۆ خودای به‌دیینه‌ریان، هه‌روه‌ها هه‌موو زینده‌وه‌ران، فریشته‌کانیش
به‌تایبه‌ت سوجده ده‌بن بۆ خودا و خۆ به‌ گه‌وره‌ نازانن، له‌ هیچ
فه‌رمانیکی خوا لا ناده‌ن.

هه‌روه‌ها ده‌فه‌رموویت: **﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن
فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ
وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا**

(۱) رواه مسلم (۸۱)

(۲) سورة النحل الآيتان: ۴۹-۵۰

یَشَاءُ ﴿۱﴾ واته: ئایا نه تبینیوه و نه تبیستوووه که ههرکهس و ههرچی ههیه له ئاسمانهکان و زهویدا سوژده بۆ خوا دهبن، ههروهها خۆر و مانگ و ئەستیره و چیاکان و درهخت و مالآت و زۆریک له خه لکی، زۆریکیش خۆی شایستهی سزا و تۆله کردوووه، جا ئه وهی خودا قه در و ریژی بشکینیت و ریسوای بکات، ئه وه هیچ ریزلینه ریکی نییه، به راستی خودا ئه وهی بیهویت دهیکات.

ئه وهی شایستهی سزایه، ئه و کهسهیه که سوژده بۆ خودا نابات، خودا ریسوای کردوووه به وهی مؤفقهی نه کردوووه سوژده ببات، هه والی پی داوین که هیچ ریزلینه ریکی نییه، ریسوا بووه به لای خوداوه چونکه سوژدهی نه بردوووه، خودای گوره دهفه رموویت: **﴿وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظُلْمًا﴾** (۱) واته: ههرچی له ئاسمانهکان و زهویدا ههیه، له سه ر ره زامه ندیی خویان بیت یان به ناچاری، سوژده بۆ خوای به دیهینه ر دهبن، هاوپی له گه ل سیبه ره کانیاندا له به ره به یان و ده مه وئیواراندا.

(۱) سورة الحج، الآیة: ۱۸

(۲) سورة الرعد، الآیة: ۱۵

دوباره بوونه وهی سوجه

په رستش ئامانجی کاملبوونی مروّقه، نزیکبوونه وهی له خودا به ئەندازهی په رستشکردنیه تی، نویژیش کۆکه ره وهی په رستشه بلاوه کانه، به شه کانی له خو گرتووه، باشتترین کرده وهی بهنده کانه، پیگهی له ئیسلامدا وهک پایهی راگر وایه تئیدا، سوجه هیش باشتترین پوکنه کردارییه کانه، ئەو رازهیه که له پیناویدا دانراوه، له هه موو پوکنه کان زیاتر دووباره بووه ته وه، کۆتایی رکات و ئامانجیه تی، سوجه بردن له دوای رکوعه، رکوع وهک پیشه کییهک وایه له بهرده میدا، سوپاس و ستاییشی خوی تیدا دانراوه بهو جوّرهی که شایسته یه تی، ئەویش ئەوهیه بلّیت: (سبحان ربی الأعلی)، ئەمه باشتترین شته که تئیدا بو تریت، پیغه مبهری خودا ﷻ ته نها فه رمانی به مه کردووه بکریته سوجه وه، فه رموویه تی: (بیکه نه سوجه کانتانه وه)^(۱)، هه رکه سیکیش به قهستی وازی لی بهینیت، له لای زۆربهی زانایان نویژه که ی به تاله، چونکه شتیکی ئەنجام نه داوه که فه رمانی پی کراوه. په سنکردنی خودا به به رزی و شکۆمهندی له م دوّخه دا له وپه پری گونجاویدایه بو دوّخی ئەو که سهی سوجهی بردووه که پوخساری نهوی کردووه بو خودا، له کاتی که وتئیدا باسی به رزی په روهردگاری دهکات، وهک چون له کاتی ملکه چبوونی له رکوعدا باسی مه زنی په روهردگاری کرد و پاک پای گرت له هه موو ئەو شتانهی شایسته نییه پی که دژی مه زنی و به رزییه که یه تی.

(۱) رواه أبو داود (۸۶۹) وهو حدیث حسن

دانيشتن له نيوان سوچه کاندا

که سوچه بردن دوو جاره، هر بويه پيويست بوو شتيک هه بيت له نيوان دوو سوچه که دا، به روکنيکي نامانجدار جيا کرانه وه، نهو دوعايه شي تيدا دانراوه که شايسته يه پي و بوي گونجاوه، بهنده داواي ليخوشبوون و رحمت و هدايه ت و ناسووده يي و روي دهکات^(۱)، داوا دهکات دوور بيت له شهري دنيا و قيامت، رحمت ده بيته مایه ي خير بوي، ليخوشبوونيش ده تپاريزيت له شهري، هدايه تيش ده تگه يه نيت به مه و به وه، روزييش جهسته راپوه ستاو دهکات له خواردن و خواردنه وه، دل و روح راپوه ستاو دهکات له زانست و ئيمان، نه م دانيشتنه ي دانراوه بو نهو دوعايه له بهر نهو رحمت و ستاييشکردن و ملکه چبوونه ي تيدا يه، نه مه ش نامرازيکه بو دوعا که و له رپيه وه داواي پيوستيه که ي بکات.

نه م روکنه دوعا تيدا نامانجه، روکنيکه بو نه وه دانراوه داواي ليبوردن و ليخوشبوون و رحمت بکات، بهنده که له بهردهم خودادا وهستا و سوپاس و ستاييشي خوداي کرد، دواتر به ملکه چپيه وه چووه رکوع و پهروه رگاري به پاک راگرت و به گوره ي دانا، دواتر گه رايه وه بو سوپاس و ستاييشکردني، دواتر نه وه تهواو دهکات به وپهري زهليلبوون و ملکه چبوون و نه ويبوون، ئيدي کاتي نه وه ديت داواي پيوستيه که ي بکات و داواي ليبوردن بکات، بوي دانراوه وهک خزمه تکار بيت، وهک بهنده يه کی زهليل دابنيشيت دهسته و نه ژنو وهک نهو که سه ي خوي خستوته بهردهم گوره که ي نوميد و ترسي به وه و داواي ليبوردي لي دهکات، هه تا يارمه تبي بدات له سهر نه فسه که ي

(۱) دوعا که به م جوړه يه: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْبُرْنِي وَاهْدِنِي وَارْزُقْنِي. (وه رگير)

که فرماندهره به خراپه، دواتر دووباره بوونه وهی ئەم به ندایه تییهی
 بۆ دانراوه، جار له دواى جار ههتا چوار تهواو دهکات، وهک چون
 دهتوانیت جار له دواى جار زیکره که بلێته وه، چونکه باشتره بۆ
 به دیهینانی ئامانجه کهی، باشتریشه بۆ ملکه چی و ملدان.

دانیشتنی ته حیات

که وهستان و قورئانخویندن و رکوع و سووجه و زیکره کانی تهواو
 کرد، بۆی دانراوه له کوتایی نویژه کهیدا دهسته وئه ژنق دابنیشیت وهک
 دانیشتنی که سیکی ملکه چی زه لیلی داماو، له م دانیشتنه ییدا کاملترین سلاو
 دهکات، ههروهها باشترین لهو سلاو وهی که مروقه کان له یه کتری دهکهن
 که دهگهن به یه کتری یان دهچنه لای یه کتری، مروقه کان به جورهها
 شیواز سلاو له پاشا و گهوره کانیان دهکهن، ههندیکیان دهلین: به یانیت
 باش، ههندیکیان دهلین: مانه وه و نیعمهت بۆ تو، ههندیکیان دهلین: خودا
 مانه وهت دریژ بکات، ههندیکیان دهلین: ههزار سال بژیت، ههندیکیان
 سووجهی بۆ ده بهن، ههندیکیان سلاوی لی دهکهن، سلاو کردنی نیوانیان
 ئەوه له خوی دهگریت که سلاو که ره که هزی پییه تی له قسه کردن و
 کرده وه، موشریکه کانیس سلاو له بته کانیان دهکهن.

حه سه ن دهفه رموویت: ئەهلی جاهیلی دهستیان دههینا به بته کانیاندا
 و دهیانوت: ژیانته بهردهوام بیت، که ئیسلام هات، فه رمانیان پی کرا
 پاکترین و باشترین و جوانترین سلاو هکان دابنن بۆ خودا.

تہیات

تہیات سلاوکردنی بہندہیہ بو ئو زاتہی کہ زیندووہ و نامریت،
خودا لہ ہممووان لہ پیشترہ بہو سلاوکردنہ، ژیان و مانہوہ و
بہردہوامی لہ خو گرتووہ، ہیچ کہ سیکیش شایستہی ئوہ نیہ، ئیلا
ئو زاتہ نہبیت کہ زیندووہ و دەمینتہوہ نامریت و مولکہ کہی ناروات،
ہر وہا وشہی: (الصلوات)، ہیچ کہ سیکیش شایستہی ئوہ نیہ ئیلا
خودا نہبیت، نویژکردن بو غہیری ئو، گہورہترین کوفر و شیرکہ،
ہر وہا (الطیبات) سیفہتی و ہسفر اوئیکی مہ حزوفہ، واتہ: گوفتار و
رہفتار و پەسن و ناوی پاک و جوان ہر بو خودایہ، ناوہکانی پاک و
جوانہ، تہنا شتی پاکی لی و ہدەر دەکہویت، تہنا پاک بہرز دەبیتہوہ
بو لای، تہنا پاک لی نزیک دەبیتہوہ، ہممووی پاکہ، تہنا قسہی
پاک بہرز دەبیتہوہ بو لای، کردہوہکانی پاکہ، کردہوہی پاکیش بہرز
دەبیتہوہ بو لای، ہمموو پاکہکان بو ئوہ و دەدریتہ پالی، لہوہوہ دەر
دەچیت و لہ لای ئو کوتایی پی دیت.

پیغہمبہری خودا ﷺ دەفہرموویت: (خودا پاکہ و تہنا پاکیش
وہر دەگریت)^(۱)، یان فہرموویت: (تو پەروردگاری پاکہکانیت)^(۲)،
تہنا بہندہ پاکہکانی دراوسیتہی دەکن، وەک چۆن لہ بارہی ئہلی
بہہشتہوہ دەفہرموویت:

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طَبْتُمْ فَأَدْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾^(۳)

(۱) رواہ مسلم (۱۰۵۱) فی الزکاة: باب قبول الصدقة من الکسب الطیب و تربیتہا.

(۲) أبو داود (۳۸۹۲) فی الطب: باب کیف الرقی.

(۳) ... ۷۳

خودا پاکه کانی بۆ پاکه کان داناوه، که خودا به ره های پاکه، قسه ی پاک و کرده وهی پاک و په سن و ناوی پاک هه مووی بۆ ئه وه، ته نها شایسته به ئه وه، به لکوو هیچ شتیک پاک نابیت به پاکیی ئه وه نه بیت، پاکیه کانی جگه له ئه وه شوینه واری پاکیی خویه تی، ئه م سلاوه پاک و جوانه ته نها بۆ ئه وه ده بیت.

السَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ

له ته حیاتدا موسلمان دوعا ده کات بۆ ئه وه که سه ی سلاوی لی ده کات، وه ک ئه وه ی خودا داوای لی ده کات سلاو بکات له وه به ندانه ی که تایبه تی کردوون به به ندایه تیکردنی، رازی بووه پییان بۆ خو ی، دانراوه سه ره تا به به ریزترین و خوشه ویستترین و نزیکترین که س لیوه ی ده ست پی بکات، دواتر شایه تومان به ینیت که کلیلی ئیسلامه.

دانراوه که شایه تومان کو تایی نویژ بیت، به (الله اکبر) و سو پاس و ستاییشکردن و ته وحیدی ربوبیه ت و ئولوهیه ت ده ستی پی کرد، به شایه تومانی ش کو تایی پی هیئا، گهر نویژه که ی چوار رکاتی بیت، له ناوه راستی نویژه که یدا ته حیات ی بۆ دانراوه که وه ک دانیشتنی نیوان دوو سو جده که وایه، وه ک پشوویه ک وایه بۆ نویژ خوینه که بۆ ئه وه ی دوو رکاتی کو تایی به چالاکی و هیزه وه ئه نجام بدات، ههر بۆیه له سوننه تدا با شتر وایه دوو رکات- دوو رکات بیت، گهر چوار رکاتی ش بوو، له ناوه راستی نویژه که دا داده نی شیت.

سه لاواتدان له سهر پیغه مبهری خودا

وشه کانی ته حیات که له کو تایی نوئیژدایه، وهک خوتبهی حاجه وایه، نوئیژخوین که له نوئیژه کهی ته و او ده بیټ، داده نیشیت وهک دانیشتنی که سیک که به ئومید و به ترسه و داوا له په روه ردگاری ده کات، وشه کانی ته حیات وهک پیغه کییهک بو ئه م داوا کردنه دانراوه، دواتر سه لاوات دوات له سهر ئه و زاتهی که له سهر دهستی ئه و ئوممه ته کهی تووشی ئه م نیعمه ته بوون، وهک ئه وهی نوئیژخوین ته وه سولی کردووه بو لای خودا به به ندایه تیکردنه کهی، دواتر به ستاییش کردنی و گه واهیدانی به وهی تاک و ته نه ایه و موحه ممه د پیغه مبهری خودایه ﷺ، دواتر سه لاواتی داوه له دیداری، پاشان پیی و تراوه: چ دوعایه کت پی خوشه ئه وه بکه، ئه مه ئه و مافه یه له سهر ته، ئه مه ییش ئه و مافه یه که هه ته، دانراوه له گه ل سه لاواتداند، سه لاواتیش له سهر ئاله کهی بدریت، وهک ته و او کارییهک بو چا و گه شبوونی به ریزگرتن له ئاله کهی و سه لاواتدان له سهر یان، هه روه ها دانراوه سه لاوات بدات له سهر خوئی و ئاله کهی، وهک چون سه لاواتی دا له سهر ئیبراهیم و ئاله کهی.

هه موو پیغه مبه رانی دوا ی ئیبراهیم به ئالی ئیبراهیم هه ژمارن، هه ر بو یه ئه وهی داوا کراوه سه لاواتیک له سهر پیغه مبهری خودا بدریت وهک سه لاواتدان له سهر ئیبراهیم و هه موو پیغه مبه رانی دواتری و ئاله باوهر داره کهی، هه ر بو یه ئه م سه لاواته باشتترین و ته و او ترین جو ری سه لاواتدانه له سهر پیغه مبهری خودا^(۱).

(۱) سه لاواته که به م جو ره یه: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. (وهرگنیر)

خوپاراستن له کۆکه ره وهی هه موو شه ره کان

له دواى سه لاواتدان له سه ر پيغه مبه رى خودا، فه رمانى پى كراوه
 په نا بگريت به خودا له كۆكه ره وهى هه موو خراپيه كان^(۱)، چوونكه
 خراپه يان سزايه له قيامه ته، يان هۆكاره بۆى، خراپه ده بيته هوى
 سزادان و هۆكاره بۆى، سزايش دوو جۆره: سزاي به رزه خ و سزاي
 دۆزه خ، هۆكاره كانيشى: فيتنه يه، كه دوو جۆره: گه وره و بچووك،
 گه وره كه فيتنه ي ده جال و فيتنه ي مردنه، فيتنه ي بچووكيش فيتنه ي
 ژيانه، كه فريائى ته و به كردن ده كه ویت لى، به پيچه وانه ي فيتنه ي مردن
 و فيتنه ي ده جال، ئەو كه سه ي گيرۆده ي بووه فريائى ته و به ناكه ویت.

(۱) دوعاكه به م شيوه يه: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ
 الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ. (وه رگير)

دوعا کردن پیش سلاودانهوه

دواتر بوی دانراوه ئه و دوعایانه بکات که خیری دونیا و قیامهتی تیدایه، دوعا کردن له م کاته دا باشتره له دوعا کردن له دواى سه لامدانه وه، ههروه ها به سوودتریشه بو که سه که، هه موو دوعا کانی پیغه مبهری خودا ﷺ به م شیوهیه بوو، هه مووی له نویژدا بوو له سه ره تاوه هه تا کۆتایی، له دهستیکی نویژدا چهند جوریک دوعای ده خویند، له رکوع و دواى هه ستانه وه لی، له سو جده بردن و له نیوان دوو سو جده که دا، له ته حیاتدا پیش سه لامدانه وه، ئه بوبه کری فیری دوعایه ک کرد که له نویژدا بیخوینت، دوعایه کی فیری (حه سهنی کوری عه لی) کرد، هه تا له قنوتی ویتردا بیخوینت، گهر دوعای بو قه ومیک بگردایه یان دوعای لی بگردنایه، ده یخسته دواى رکوعه وه، چونکه نویژخوین پیش سلاودانه وه مونا جات له گهل خودادا ده کات و له به رده میدا وه ستاوه، له م دۆخه دا له وه لامدانه وه ی داواکارییه کانی نزیکتره هه تا دواتر که له نویژه که ی سه لامی داوه ته وه.

پرسیار کراوه له پیغه مبهری خودا ﷺ: (أَيُّ الدَعَاءِ أَسْمَعُ قَالَ جَوْفَ

الليل الآخرِ ودُبَّرَ الصلواتِ المكتوباتِ)

واته: چ دوعایه ک به زووی وه لام دهریته وه؟ فه رموویه تی: (شه و نویژ و دواى نویژه فه رزه کان) (۱). لیره دا (دُبَّر) واته به شی کۆتایی، هه ندی جاریش (دُبَّر) به واتای دواى کۆتاییه اتی دیت، به پیی ئه م به لگه یه: پیغه مبهری خودا ﷺ فه رموویه تی: (مَنْ سَبَّحَ فِي دُبَّرِ كُلِّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَحَمَدَ اللَّهَ ثَلَاثًا ثَلَاثِينَ، وَكَبَّرَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ...)

واتە: (ھەر كەسىك لەدوای نوڭزى سىوسى جار اللە اكبر و سىوسى جار سبحان اللە و سىوسى جار الحمد لله بكات...) لىرەدا (دۇبەر) واتە تەواوبوون لىي، ئەمە ۋەك كۆتايىھاتنى ماۋەكەيەتى، مەبەست لىي تەواوبوونە لىي...

دواتر نوڭزەكەي بە سەلامدانەۋە كۆتايى پى دەھىنەت و بەمە لە نوڭزەكە دەر دەچىت، ئەم كۆتايىپىھىنەنە دوعاى پىشنىوڭزە بە سەلامەتى و ئاشتى بۇ نوڭزخوڭنەكانى دواۋەي، كە بنچىنەي ھەموو چاكەيەكە، دواتر نوڭزخوڭنەش ھەمان شت دووبارە دەكاتەۋە و سەلامى نوڭزەكەي دەداتەۋە.

لەمەدا دوعاى سەلامەتتەيە بۇ خۇي و نوڭزخوڭنەكان، ھىچ شتىك ھىندەي ئەمە جوان و باش نىيە بۇ كۆتايىھىنەنە بە نوڭز، ۋەك چۆن ھىچ شتىك ھىندەي اللە اكبر بۇ چوونەناو نوڭز چاك و باش نىيە، تەكبىرەي ئىحرام بەگەۋرەدانانى خودايە لەگەل جىگىر كەردنى ھەموو كاملىيەك بۇي، پاكراگرتنى لە ھەموو كەموكورتىيەك و نەنگىيەك، بە تاكدانان و تايبەتكەردنى بە ئەۋ، بەگەۋرەدانان و بەشكۆدانانى، (اللە اكبر) ئىحرام ھەموو ۋرەكارىيەكانى نوڭزى لەخۇ گرتوۋە لە شىۋاز و گوفتار و رەفتارى.

نوڭز لە سەرەتايەۋە ھەتا كۆتايىيەكەي ۋرەكارىي ناۋەرۇكى: (اللە اكبر)ە، چ تەحرىمىك باشترە لەم تەحرىمە كە ئىخلاص و تەۋھىدى لەخۇ گرتوۋە؟ ئەم كۆتايىپىھىنەنە چاكبوونى بەرامبەر برا ئىماندارەكانى لەخۇ گرتوۋە. بە ئىخلاص دەستى پى كەرد و بە ئىحسان كۆتايى پى ھىنا.

په يامي ئيبن قهيم
بۇ به كيڭ له هاوړيځكاني

له م دونيايه دا نويڙ نوري ديدهي خوښه ويستانه، به هوي ئه و
مونا جاته ي تييدايه له گه ل ئه و زاته ي چاوه كان گه ش نابن و دله كان
ناسره ون و دهر وونه كان ئارام نابن ئيلا به و نه بيت، له زه تبينين
به ناوه يتاني و زه ليلبون و ملکه چبون بوي و نزيكبوونه وه لي،
به تاييه ت له كاتي سوجه دا، كه بهنده له هه موو كات زياتر له خودا
نزيكه.

پيغه مبهري خودايش ﷺ فه رموويه تي: (ئه ي بيلال، ئاسووده مان
بكه به بهرپاكردي نويڙ) (۱) ئاسووده ييه كه ي له نويڙ دا بوو، وهك چون
نوري ديده ي شي هه ر له نويڙ دا بوو. ئه مه له كوئ و قسه ي ئه و كه سه
له كوئ كه ده ليت: با نويڙه كه مان بكه ين و ئيسراحت بكه ين له ده ستي.
خوښه ويست ئاسووده يي و نوري ديدهي له نويڙ دا يه، كه سي بيئاگا و
پشته لكر له مه دا هيچ به شيكي نيه، به لكوو نويڙ قورس و گرانه له سه ري،
كه نويڙ ده كات هه تا ته واو ده بيت لي و هك ئه وه وايه له سه ر پشكو يه ك

بیت، خوشه‌ویستترین نویژ له‌لای ئەو نویژەیه که زور به‌خیرایی ته‌واو
 دەبیت، چوونکه نویژ نوری دیدەیی نییه و ئاسوودەیی نییه بو دلی، بەنده
 گەر چاوی به شتیک گەش بیت و دلی پیی ئاسوو دەبیت، جیابوونەوهی
 به سەخت دەزانیت و سەختە بە‌لایەوه، ئەو که‌سەیشی دلی بە‌تالە له‌خودا
 و پوژی دواپی و دونیای له‌لا خوشه‌ویستە، سەختترین شت بە‌لایەوه
 نویژە و ئەوهی بە‌لایەوه ناخوشه‌نویژی دریژە، هەرچەندە کاتی زۆره
 و تەندروستە و سەرقال نییه.

پیویستە بزانییت ئەو نویژەیی چاوی پیی گەش دەبیت و دل پیی
 ئاسوودە دەبیت، ئەو نویژەیه که شەش دیمەنی له‌خو گرتوو:

دیمەنی بە‌که‌م: ئیخلا‌س:

ئەویش بە‌وجۆره‌یه پالنه‌ر و هانده‌ری بو نویژکردن، ئاره‌زوو و
 ویستی بە‌نده بیت بو خودا، خوشه‌ویستی بیت بو، داوای رازیبوون
 و خو‌خوشه‌ویستکردن بیت له‌لای، گویرالیکردنی فه‌رمانه‌که‌ی بیت،
 به‌جۆریک پالنه‌ر و هانده‌ره‌که‌ی هیچ به‌شیک له‌به‌شه‌کانی دونیای
 تیدا نه‌بیت، به‌لکوو ته‌نها له‌پیناو خودای گه‌وره‌دا ئەنجامی بدات،
 وه‌ک خوشه‌ویستییه‌ک بو و ترسان له‌سزاکه‌ی و ئومیدبوون به
 لیخوشبوون و پاداشته‌که‌ی.

دیمه‌نی دووم: دیمه‌نی راستگویی و ناموژگاری:

ئویش ئه‌وه‌یه دلی خالی بکاته‌وه بۆ خودا، هه‌موو تواناکانی له پرووکردنه خودادا به‌گه‌ر بخت و دلی له‌سه‌ر ئه‌وه جه‌م بکاته‌وه، به جوانترین و کاملترین شیوه پیشکەشی بکات، به پ‌واله‌ت و ناوه‌رۆکیه‌وه، نوێژ پ‌واله‌ت و ناوه‌رۆکی هه‌یه، پ‌واله‌ته‌که‌ی بریتیه‌ له: ئه‌و کرده‌وانه‌ی که ده‌بینریت و ئه‌و وتانه‌ی ده‌بیستریت، ناوه‌رۆکه‌که‌ی بریتیه‌ له: ملکه‌چی و هه‌ستکردن به‌وه‌ی خودا چاودیره، به‌تالکردنه‌وه‌ی دل بۆ خودا و پرووتیکردنی به‌هه‌موو بوونته‌وه، به‌جۆریک دل ئاو‌ر نه‌داته‌وه بۆ هیچ شتیکی تر، ئه‌مه‌ وه‌ک روح وایه‌ بۆی، کرده‌وه و جووله‌کانی‌شی وه‌ک جه‌سته‌ وان، که بی‌روح بیت وه‌ک جه‌سته‌ی بی‌روح وایه.

ئهری به‌نده‌ شهرم ناکات به‌ شتیکی ئاواوه‌ پروو بکاته‌ گه‌وره‌که‌ی، هه‌ر بۆیه‌ پ‌وشاکی که‌سه‌که‌ ده‌گریت و ده‌یداته‌وه‌ ناوچاوی که‌سه‌که‌دا و پینی ده‌لیت: خوا به‌ زایه‌ت بدات وا منت به‌ زایه‌ دا، ئه‌و نوێژه‌ی‌شی که پ‌واله‌ت و ناوه‌رۆکی کامل بووه، به‌رز ده‌بیته‌وه و نور و به‌لگه‌ی هه‌یه، پرووناکیه‌که‌ی وه‌ک خۆر وایه‌ هه‌تا ده‌گاته‌ لای خودا، پ‌ازی ده‌بیت و قبولی ده‌کات و ده‌لیت: خودا بتپاریزیت، وه‌ک چۆن منت پاراست^(۱).

(۱) فرموده‌که‌ لاوازه.

دیمه‌نی سییم: دیمه‌نی شوینکه‌وتن و پهیره‌وکردن:

ئویش به و جوړه ده‌بیت که ته‌واوی هه‌ولی خوی بدات که له نویره‌که‌یدا شوینی پیغه‌مبه‌ری خودا بکه‌ویت و نویره‌بکات، وه‌ک چوڼ ئه‌و نویره‌ی کردووه، پشت بکات له و شتانه‌ی خه‌لکی دایان هیناوه له نویره‌دا له زیادکردن و که‌مکردن و ئه‌و جوولانه‌ی که هیچ شتیکی له پیغه‌مبه‌ری خودا و هاوه‌له‌کانی نه‌گیردراوه‌ته‌وه، هه‌روه‌ها له‌لای قسه‌ی مؤله‌تده‌ره‌کان نه‌وه‌ستیت و گویره‌ایه‌لییان نه‌کات - ئه‌وانه‌ی زور به‌دوای ئاسانکاریه‌وه‌ن - به‌م هویه‌وه واز له چه‌ندین شت به‌ینیت که زور له‌وانه و اجبتره که ئه‌نجامی داوه. له‌وه‌یه‌ فهرمووده‌ی جیگیر و سوننه‌تیکی پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ بخاته‌لاوه و ئاوری بو نه‌داته‌وه و بلیت:

ئیمه شوینکه‌وتووی مه‌زه‌به‌بی فلانه‌که‌سین. ئه‌مه که‌سیکی موخلیس نییه له‌لای خودا و عوزریش نییه بو ئه‌و که‌سه‌ی سوننه‌تی پشتگویی خستووه، چوونکه خودا فرمانی کردووه گویره‌ایه‌لی پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی ﷺ بکه‌ین و ته‌نها شوینی ئه‌و بکه‌ون، فرمانی به شوینکه‌وتنی که‌سی تر نه‌کردووه، له‌ده‌میکدا گویره‌الی غه‌یری ئه‌و ده‌کریت که فرمان بکات به‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ﷺ فرمانی پی کردووه، جگه له پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ قسه‌ی وهر ده‌گیریت و رت ده‌کریته‌وه.

دیمه‌نی چوارهم: دیمه‌نی ئیحسان:

ئەمەیش دیمه‌نی چاودئیریکردنه، خودا بپه‌رستیت وهک ئەوهی ده‌بیینیت، ئەم دیمه‌نه له باوه‌رپوونیککی کامله‌وه دیت به خودا و ناو و په‌سنه به‌رزه‌کانی، هه‌تا وهک ئەوهی خودا ده‌بیینیت له‌سه‌رووی ئاسمانه‌کانیه‌وه، له‌سه‌ر عه‌رشه‌که‌یه‌تی، فه‌رمان و پڕیگری دهر ده‌کات، کاره‌کانی بوونه‌وه‌ر به‌رپۆه ده‌بات، فه‌رمانه‌کان له‌وه‌وه دهر ده‌چن و ده‌گه‌رپینه‌وه بۆ لای، کرده‌وهی به‌نده‌کانی پیشان دهریت له‌گه‌ل روحیان له‌و ده‌مه‌ی دهمرن، هه‌موو ئەمانه به‌ دلی ده‌بیینیت و ناو و په‌سنه به‌رزه‌کانی ده‌بیینیت، سه‌ره‌رشتیاریکی زیندووی بینه‌ری بیسه‌ری دانای به‌ده‌سه‌لات ده‌بیینیت، که فه‌رمان دهر ده‌کات و پڕیگری ده‌کات، خۆشی ده‌ویت و ده‌بوغزینیت، رازی ده‌بیت و تووره ده‌بیت، ویستی له‌ چی بیت ئەنجامی ده‌دات، چ بریاریکی بویت ئەوه ده‌دات، له‌سه‌ر عه‌رشه‌که‌یه‌تی و هیچ کرده‌وه‌یه‌کی به‌نده‌کانی لی شاراوه نییه، هه‌روه‌ها قسه‌کانیان و ئەوه‌یشی له‌ ناخیاندایه، به‌لکوو خیانه‌تی چاوه‌کان و ئەوهی له‌ سینهدا شاراوه‌ته‌وه ده‌زانیت.

دیمه‌نی ئیحسان بنه‌رته‌ی هه‌موو کاره‌کانی دله، ده‌بیته‌ مایه‌ی شه‌رمکردن و به‌گه‌وره‌دانان و ترس و خۆشه‌ویستی و گه‌رانه‌وه و پشتپێبه‌ستن و ملکه‌چبوون و زه‌لیبوون بۆ خوای گه‌وره، ده‌بیته‌ هۆی برینی وه‌سوه‌سه و گه‌تی ده‌روون، دل و هه‌موو خه‌مت خودای گه‌وره ده‌بیت. به‌شی به‌نده له‌ نزیکبوونی له‌ خودا به‌ ئەندازه‌ی به‌شبوونیه‌تی له‌ ئیحسان، به‌ هۆی ئیحسانه‌وه نویژی به‌نده‌کان جیاوازی هه‌یه هه‌تا فه‌زلی نیوان دوو نویژخوین، وهک نیوانی ئاسمان و پڕسمانی لی دیت، له‌ ده‌میکدا وه‌ستان و رکوع و سو‌جده‌یان وهک یه‌که.

دیمه‌نی پینجه‌م: دیمه‌نی منه‌ت:

که‌واهی بدات که فه‌زل و منه‌ته‌که بو خودایه که ئاوا له و پینگه‌دا وه‌ستاندووویه‌تی و به شایانی زانیوه و مؤفه‌قی کردووه به دل و جه‌سته‌ی له خزمه‌تیدا بوه‌ستیت، گهر خودا نه‌بووایه، هیچ یه‌کیک له‌وانه نه‌ده‌بوو، وه‌ک چۆن هاوه‌لان له کاتی هه‌لکه‌ندنی خه‌نده‌قدا ده‌یانفه‌رموو:

وَاللّٰهِ لَوْلَا اَنْتَ مَا اهْتَدَيْنَا ... وَلَا تَصَدَّقْنَا وَلَا صَلَّيْنَا

وه‌للاهی گهر تو نه‌بوویتیایه هیدایه‌تمان وه‌ر نه‌ده‌گرت،

نه‌خیر و چاکه‌مان ده‌کرد، نه‌نوێژمان ئه‌نجام ده‌دا.

خوای گه‌وره ده‌فه‌رموویت: **(يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قُلْ لَا تَمْنُوْا عَلٰٓى**

اِسْلَامِكُمْۙ بَلِ اللّٰهُ يَمُنُّ عَلٰٓيْكُمْۙ اَنْ هَدٰۤىكُمْۙ لِلْاِيْمٰنِۙ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ) (۱)

واته: ئه‌وانه منه‌ت ده‌که‌ن به‌سه‌ر تو‌دا که گوايه موسلمان بوون، پینان بلی: منه‌ت مه‌که‌ن به‌سه‌رمدا له‌سه‌ر موسلمانبوونه‌که‌تان، به‌لکوو خوا منه‌ت ده‌کات به‌سه‌ر ئیوه‌دا که هیدایه‌تی داوون بو ئیمان و باوه‌ر، ئه‌گه‌ر ئیوه‌راستگۆن.

ئه‌وه خودایه موسلمانی کردووه به‌موسلمان و نوێژخوینی کردووه به‌نوێژخوین، وه‌ک چۆن ئیبراهیم فه‌رموو: **(رَبَّنَا وَاَجْعَلْنَا مُسْلِمِيْنَ لَكَ**

وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَاۙ اُمَّةً مُّسْلِمَةً لِّكَ) (۲)

(۱) سورة الحجرات، الآية: ۱۷

(۲) سورة البقرة، الآية: ۱۲۸

واته: په روه ردگارا، هه ردو و کمان وا لئ بکه، ته نها فه رمانبه ردار و ملکه چی تو بین و له نه وه کانیشمان نوممه تیکی موسولمان و فه رمانبه ردار بو خوت فه راهه م بهینه.

هه روه ها ده فه رموویت: ﴿رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي﴾ (۱)

واته: په روه ردگارا،

خوم و نه وه کانم بگیږه له و که سانه ی که نه جامده ری نویژ بین به چاکی.

منه ت ته نها بو خودایه که وای له به نده که ی کردو وه گویرایه لیبی بکات، نه مه یش گه وره ترین نیعمه ته بو به نده که، خوی گه وره ده فه رموویت:

﴿وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ﴾ (۲)

واته: هه رچی نازو نیعمه تیکتان هه یه هه مووی به هره و به خششی خودایه.

ده فه رموویت: ﴿وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ

وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ﴾ (۳)

واته: به لام خودا ئیمان و باوه ری له لا خوشه ویست کردوون و له دل و ده روونتاندا رازاندوویه تیه وه، له ولایشه وه کوفرو بیباوه ری و تاوان و یاخیوون له فه رمانی خودای لا تال و ناشیرین کردوون، ئا نه وانه هه ر خویان ریگه ی ژیری و سه رفرازیان گرتوته بهر.

(۱) سورة إبراهيم، الآية: ۴۰

(۲) سورة النحل، الآية: ۵۳

(۳) سورة الحجرات، الآية: ۷

ئەم دیمەنە مەزنتەن دیمەنە و لە ھەموو دیمەنەکان زیاتر سوودی
بۆ بەندە ھەبە، ھەتا زیاتر تەوھیدی مەزنتەر و تەواوتر بێت، پشکی
لەم دیمەنەدا مەزنتەر و تەواوتر دەبێت، چەندین سوودی تێدایە بۆی:

۱. دلی دوور دەبێت لەوھی سەرسام بێت بە کردەوھەکان و ھەمیشە لە
بەرچاوی بێت، چوونکە گەر گەواھیی ئەوھی دا کە خودا منەتباریەتی و
مۆفەقی کردووھە بۆ ئەو کارە و ھیدایەتی داوھە بۆی، ئەوا دیمەنی ئەوھ
سەرقالی دەکات بەوھی سەرسام بێت بە کارەکەیی و لەناو خەلکیدا
باسی بکات، ئیدی لە دلی بەرز دەبێتەوھ و پێی سەرسام نابێت، لەسەر
زاری نامینیت و منەتی پێوھ ناکات، ئەمە پێگەیی کردەوھەبە کە بەرز
دەبێتەوھ و وەر گیراوە.

۲. یەکیکی تر لە سوودەکانی ئەوھە سوپاسی ئەو زاتە دەکات کە
شایانی سوپاسکردنە، گەواھیی سوپاسکردن بۆ دەروونی خۆی نادات،
بەلکوو گەواھیی ئەوھ دەدات ھەموو سوپاسیک بۆ خودایە، وەک چۆن
گەواھی دەدات ھەموو نیعمەتیک لەوھەبە و ھەموو فەزلیک بۆ ئەوھ
و ھەموو چاکەبەک بە دەست خۆیەتی.

ئەمەیش لە تەواویتی تەوھیدە، پێھەکانی لە پێگەیی تەوھیددا جیگیر
نابێت ھەتا ئەوھ نەزانیت و گەواھیی بۆ نەدات، کە زانی و پۆ چوو تێیدا،
دیمەنیکی بۆ پەیدا دەبێت، کە دیمەنیکیش بۆ دلی پەیدا بوو، بەرھەمیکی
بۆ دەگریت لە خۆشەویستی و شادومانبوون بە خودا و تامەزرۆبوون
بۆ دیداری و چیژوھرگرتن بە ناوھیتان و گوێرایەلیکردنی، کە ھەرگیز
بەراورد ناکریت لەگەڵ بەرزترین نیعمەتی دونیادا، ژیانی مرۆف چ
خیریکی تێدایە گەر دلی بە پرووی ئەوھدا داخراو بێت، پێگەیی گەشتن
پێی داخراو بێت، بەلکوو وەک ئەوانە دەبێت کە خۆی گەورە لە

باره یانه وه دهفه رموویت: **﴿ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾** (۱)

واته: جارئ وازیان لی بهینه با بخون و رابویرن و هیوا و ئاواتیان سه رگه رم و بیئاگایان بکات، سه ره نجام خویان ده بیننه وه چیان به سه ر دیت.

دیمه نی شه شه م: دیمه نی که مته رخه می:

گه ر به نده یه ک هه ستیت به ئه نجامدانی کاریک و ئه وپه ری توانای خوئی تئیدا خه رج بکات، هیشتا که مته رخه مه و مافی خودا به سه ری وه زور مه زنتره، ئه وه ی له سه ری پیویسته، تاعه ت و به ندایه تی و خزمه تی زور زیاتر له وه پیشکesh بکات، گه وره یی و شکومه ندیی خودای گه وره به ندایه تیه ک ده خوازیت که شایسته بیت پیی، که خزمه تکار و کویله کانی پاشاکان له خزمه تی پاشاکانیان، به گه وره دانان و ریزگرتن و دلسوزی و شهرم و ترس و هه بیبه ته وه، به جوریک دل و جهسته یان ته رخان ده کهن بویان، پاشای پاشاکان و په روه ردگاری ئاسمانه کان و زهوی زور له پیشتره ئاوا مامه له ی له گه لدا بکریت، به لکوو به چند هینده زیاتریش، که به نده گه واهیی ئه وه ده دات به ته واوه تی مافی به ندایه تی نه داوه و نزیک نه بووه ته وه له مافه که ی، که مته رخه می خوئی ده زانیت، له گه ل ئه مه یشدا ته نها ده توانیت داوای لیخوشبوون بکات و داوای لیبوردن بکات له که مته رخه میبه که ی و هه لنه ستانی به وه ی پیویسته له سه ری، پیویستی به وه یه خودا لئی خوش ببیت

له سهر به ندایه تیکردنه که ی و لئی ببوریت، زیاتر له وهی پیویستی به وه بیت داوای پاداشتی لی بکات، ئەمه ئەگەر مافی خۆی پی بدایه وهک ئەوهی پیویسته، ئەوا مافیکه له سهری به گویرهی به ندایه تی، چونکه به ندهی ئەوه، کرده وه و خزمه تی به نده بو گوره که ی مافیکه له سهری، چونکه به ندهی ئەوه، گەر داوای پاداشت بکات له سهر کرده وه و خزمه ته که ی، خه لکی به گه مژه و شیت هه ژماری ده که ن.

له حه قیقه تدا به ندهی ئەو نییه، به لکوو به نده و گویره یه لی خودایه له هه موو روویه که وه، کرده وه و خزمه ته که ی مافیکه له سهری، چونکه به ندهی ئەوه، گەر له سهری پاداشتی بداته وه، ته نها فه زل و منه ت و چاکه ی خۆیه تی، نه ک به نده شایسته ی بیت، لیره دا له فه رموده که ی پیغه مبه ری خودا ﷻ تیده گه ین که ده فه رموویت: (که س به کرده وهی خۆی ناچیته به هه شته وه)، وتیان: ته نانه ت تویش ئەه ی پیغه مبه ری خودا؟ فه رموو ی: (ته نانه ت منیش، مه گەر خودا له ره حمه ت و فه زلی خۆیدا غه رقم بکات) (۱).

سوپاس بۆ خودا له دوای دوو مانگ له سه رقالبوونم بهم کتیبه وه، توانیم بکهه به کووتایی و کاره کهه ته واو بکهه، سوپاس بۆ ئیبن قهیییم که کرۆک و ناوه روکی نوئیژی بۆ روون کردینه وه و فییری ئه وهی کردین که چئیژی نوئیژ چۆنه. هیوادارم له وه رکیپانه که دا حهقی خویم پئی دابییت و خزمهتییکی بچووکم کردبییت، خوینهری بهرئیش له دوای خویندنه وهی چیژ له نوئیژه کانی ببات و نوئیژ بییته نوری دیدهی، ئاموژگاریشم ئه وهیه کتیبه که به خیرایی نه خویندریته وه، بۆ ئه وهی به ته واوی په یامی کتیبه که بگات.

(براتان: ئه یاد فههمی سه نگاوی).

